

ЄВАНГЕЛІЯ ВІД ЙОАНА

Розділ: **1** 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17
18 19 20 21

РОЗДІЛ: 1

Споконвіку було Слово, і з Богом було Слово, і Слово було - Бог.

² З Богом було воно споконвіку.

³ Ним постало все, і ніщо, що постало, не постало без нього.

⁴ У ньому було життя, і життя було - світло людей.

⁵ І світло світить у темряві, і не поїняла його темрява.

⁶ Був чоловік, посланий Богом, ім'я йому - Йоан.

⁷ Прийшов він свідком - свідчити світло, щоб усі з-за нього увірували.

⁸ Не був він світло - був лише, щоб свідчити світло.

⁹ Справжнє то було світло - те, що просвітлює кожну людину. Воно прийшло у цей світ.

¹⁰ Було у світі, і світ ним виник -і світ не впізнав його.

¹¹ Прийшло до своїх, - а свої його не прийняли.

¹² Котрі ж прийняли його - тим дало право дітьми Божими стати, які а ім'я його вірують;

¹³ які не з крові, ані з тілесного бажання, ані з волі людської, лише - від Бога народилися.

¹⁴ І Слово стало тілом, і оселилося між нами, і ми славу його бачили - славу Єдинородного від Отця, благодаттю та істиною сповненого.

¹⁵ Свідчить про нього Йоан, і проголошує, промовляючи: «Ось той, про кого я говорив: Той, що йде за мною, існував передо мною, був раніше за мене.»

¹⁶ Від його повноти прийняли всі ми - благодать за благодать.

¹⁷ Закон бо був даний від Мойсея, благодать же й істина прийшла через Ісуса Христа.

¹⁸ Ніхто й ніколи Бога не бачив. Єдинородний Син, що в Отцевому лоні, - той об'явив.

¹⁹ Ось Йоанове свідчення, коли то юдеї були до нього послали з Єрусалиму єреїв та левітів, спитати його: «Хто ти?»

²⁰ А він зізнався, не заперечив; зізнався: «Я - не Христос.»

²¹ То вони спитали його: «Що ж - Ілля ти?» - «Ні», мовив він. «Пророк ти?» - «Ні», відказав він.

²² Тоді вони йому: «То хто ж ти такий - щоб відповісти тим, які нас вислали, що сам про себе кажеш?»

- ²³ Промовив: «Я - голос вопіючого в пустині: Вирівняйте путь Господню, - як ото пророк Ісая сказав.»
- ²⁴ Були ж посланці з фарисеїв.
- ²⁵ Отож спитали його, мовивши до нього: «Чого ж бо христиш, коли єси ні Христос, ані Ілля, ані пророк?»
- ²⁶ Йоан же їм у відповідь: «Водою я хрищу. Той же стоїть серед вас, якого ви не знаєте;
- ²⁷ він наступить після мене, а я йому не гідний розв'язати й ремінця сандалі.»
- ²⁸ Сталося те у Витанії, по той бік Йордану, де Йоан христив.
- ²⁹ Тож наступного дня бачить він Ісуса, що йде до нього, та й каже: «Ось Агнець Божий, який світу гріх забирає.
- ³⁰ Це той, що про нього повідав я: За мною наступить муж, суций передо мною, був бо раніш за мене.
- ³¹ І не знав я його. Та я на те прийшов, водою христивши, щоб Ізраїлеві об'явлений був він.»
- ³² Тож Йоан свідчив, промовляючи: «Бачив я Духа, що, мов той голуб, з неба сховався і перебував над ним.
- ³³ І не знав я його, але той, хто послав мене водою христити, сказав був мені: Над ким побачиш Духа, який сходить і над ним перебуває, - той і христить Святим Духом.
- ³⁴ І я бачив і засвідчив: Він - Син Божий.»
- ³⁵ Другого дня знову стояв Йоан там, ще й двоє з його учнів.
- ³⁶ Угледівши ж Ісуса, який надходив, - мовив: «Ось Агнець Божий.»
- ³⁷ Почули двоє учнів, як він оте сказав, та й пішли за Ісусом.
- ³⁸ Обернувшись ж Ісус і побачивши, що вони йдуть, мовив до них: «Чого шукаєте?» Ті ж йому: «Равві, - що в перекладі означає: Учителю, - де перебуваєш?»
- ³⁹ Відрік він їм: «Ходіть та подивіться.» Пішли, отже, і побачили, де перебуває, і того дня залишилися в нього. Було ж близько десятої години.
- ⁴⁰ Андрій, брат Симона Петра, був одним із тих двох, що, почувши Йоана, пішли за ним.
- ⁴¹ Зустрів він спершу брата свого Симона й мовив до нього: «Ми знайшли Месію, - що у перекладі означає: Христос.»
- ⁴² І привів його до Ісуса. Ісус же, глянувши на нього, сказав: «Ти -Симон, син Йони, ти зватимешся Кифа», - що у перекладі означає: Петро (Скеля).
- ⁴³ Другого дня вирішив піти в Галилею; і знайшовши Филипа, мовив до нього: «Іди за мною.»
- ⁴⁴ А був Филип з Витсаїди, з міста Андрієвого та Петрового.
- ⁴⁵ Зустрів Филип Натанаїла і сказав до нього: «Ми знайшли того, про кого Мойсей у законі писав і пророки, - Ісуса Йосифового сина, з Назарету.»
- ⁴⁶ Натанаїл же йому на те: «А що доброго може бути з Назарету?» Мовив до нього Филип: «Прийди та подивися.»
- ⁴⁷ Побачивши Ісус, що Натанаїл надходив до нього, сказав про нього: «Ось справжній ізраїльтянин, що нема в ньому лукавства.»
- ⁴⁸ Натанаїл же йому: «Звідкіль знаєш мене?» Сказав Ісус, промовивши до нього: «Перше, ніж Филип закликав тебе, бачив я тебе, як був єси під смоковницею.»
- ⁴⁹ Відповів же йому Натанаїл: «Учителю, ти - Син Божий, ти - цар Ізраїлів.»

- ⁵⁰ Ісус відказав, мовивши до нього: «Тому, що я повідав тобі: Бачив я тебе під смоковницею, - то й віриш! Бачитимеш більше, ніж те.»
- ⁵¹ І сказав до нього: «Істинно, істинно кажу вам: Побачите небеса відкриті, й ангелів Божих, як висходять та сходять на Сина Чоловічого.»

РОЗДІЛ: 2

- Т**ретього ж дня весілля відбувалося в Кані Галилейській, і була там мати Ісусова.
- ² Отож запрошено на те весілля й Ісуса та його учнів.
- ³ Коли ж не вистачило вина, мати Ісусова й каже до нього: «Вина в них нема.»
- ⁴ Відрік їй Ісус: «Що мені, жінко, - а й тобі? Таж не прийшла година моя!»
- ⁵ Але мати його мовила до слуг: «Що лиш скаже вам, - робіть.»
- ⁶ Було ж там шестеро кам'яних посудин на воду, щоб очищуватися по-юдейському; кожна вміщала дві або три мірки.
- ⁷ Сказав їм Ісус: «Наповніть посудини водою.» Вони й виповнили їх по вінця.
- ⁸ А він їм далі каже: «Зачерпніть тепер та й несіть до старости весільного.» Тож понесли.
- ⁹ Коли ж покуштував староста воду, що на вино обернулась, - а не знав же, звідки воно взялося: слуги лише знали, котрі води зачерпнули були, - то закликав староста молодого
- ¹⁰ і до нього мовив:; «Всяк чоловік добре вино спершу подає, а гірше, - як уп'ються. Ти ж приховав добре вино аж он по сю пору.»
- ¹¹ Ось такий чудес початок учинив Ісус у Кані Галилейській, і велич тим свою об'явив, - тож і учні його увірували в нього.
- ¹² По тому ж подався він у Капернаум, він сам і його мати й брати та учні його, і перебули там декілька днів.
- ¹³ Незабаром була юдейська Пасха, тож Ісус вирушив до Єрусалиму
- ¹⁴ і зустрів у храмі тих, що продавали волів, овець і голубів, а й міняйли сиділи теж.
- ¹⁵ І зробивши бич із мотуззя, повиганяв усіх із храму, геть із вівцями й волами, гроші міняйлів порозсипав і столи поперекидав.
- ¹⁶ Продавцям же голубів сказав: «Заберіть оте звідси, не робіть дому Отця мого торговим домом!»
- ¹⁷ Пригадали тоді його учні, що написано було: «Ревність дому твого поїдатиме мене».
- ¹⁸ А юдеї озвались і мовили до нього: «Яким знаком доведеш, що таке чиниш?»
- ¹⁹ Ісус відрік їм у відповідь: «Зруйнуюте храм цей, а я його за три дні поставлю.»
- ²⁰ Юдеї ж відказали: «Будовано храм цей сорок і шість років, а ти його поставиш за три дні?»
- ²¹ Та він говорив про храм свого тіла,
- ²² тож коли воскрес із мертвих, то й пригадали його учні, що він оте говорив їм, і увірували Писанню та слову, яке Ісус був вірік.
- ²³ А коли був він на свято Пасхи в Єрусалимі, то численні, бачивши його чуда, які він творив, увірували в його ім'я.

²⁴ Але не звівся їм Ісус, бо знав усіх їх,

²⁵ а й потреби не мав, щоб хтось йому свідчив про людину, відав бо сам, що міститься в людині.

РОЗДІЛ: 3

3 фарисеїв один чоловік був, Никодим на ймення, зверхник серед юдеїв.

² Прийшов він до Ісуса вночі й каже до нього: «Равві, ми знаємо, що прийшов єси вчителем від Бога: ніхто бо, з ким немає Бога, не спроможен такі чуда творити, що ти їх твориш.»

³ Озвався де Ісус і мовив до нього: «Істинно, істинно кажу тобі: Коли хтось не вродиться з висоти, не бачити йому Божого Царства.»

⁴ Никодим же йому: «Як може чоловік уродитись, коли вже старий? Чи спроможен же він увійти знову в утробу матері своєї та й народитись?»

⁵ Відрік Ісус: «Істинно, істинно кажу тобі: Коли хтось не вродиться з води та Духа, не спроможен увійти у Царство Боже.

⁶ Що народжується від тіла - тіло, а що народжується від Духа - дух.

⁷ Не дивуйся, що я сказав тобі: Треба вам уродитися з висоти.

⁸ Вітер віє, куди забажає, і шум його чуєш, а не відаєш, звідки приходить і куди відходить. Так бо і з кожним, хто народжується від Духа.»

⁹ Озвався Никодим і мовив до нього: «Як воно може статись?»

¹⁰ Ісус же до нього у відповідь: «Ти вчитель Ізраїля, а того й не знаєш?

¹¹ Істинно, істинно кажу тобі: Ми говоримо про те, що знаємо, а свідчимо про те, що бачили, - ви ж свідчення нашого не берете до уваги.

¹² Говорив я вам про земне, а ви не віруєте, - як же увіруєте, коли вам про небесне говоритиму?

¹³ Ніхто не ввійшов у небо, крім того, хто зійшов з неба: Син Чоловічий!

¹⁴ Тож так, як Мойсей змія підняв у пустині, - так треба Синові Чоловічому бути піднесеним,

¹⁵ щоб кожен, хто вірує у нього, жив життям вічним.

¹⁶ Бог бо так полюбив світ, що Сина свого Єдинородного дав, щоб кожен, хто вірує в нього, не загинув, а жив життям вічним.

¹⁷ Бо не послав Бог у світ Сина світ засудити, лише ним - світ спасти.

¹⁸ Хто вірує в нього, не буде засуджений, хто ж не вірує, - той уже засуджений, бо не увірував в ім'я Єдинородного Сина Божого.

¹⁹ А той суд такий: світло прийшло у світ, люди ж більше злюбили темряву, ніж світло, - лихі бо були їхні діла.

²⁰ Бо кожен, хто чинить зло, ненавидить світло, тож і не йде до світла, щоб не виявились діла його.

²¹ А хто правду чинить - іде до світла, щоб виявилися діла його, сподіяні бо вони в Бозі.»

²² Після того вирушив Ісус із своїми учнями у край Юдейський і перебував там із ними, і христив.

²³ А й Йоан христив - в Еноні біля Салиму, бо там води було багато, тож приходили туди і христилися.

- ²⁴ Ще бо Йоана не посаджено у в'язницю.
- ²⁵ Отож знялася суперечка між Йоановими учнями та одним юдеєм - про очищення.
- ²⁶ Прийшли вони до Йоана та й кажуть йому: «Учителю, отой, що був із тобою по той бік Йордану й що про нього свідчив ти, - он він христить, та й усі до нього йдуть.»
- ²⁷ Йоан же у відповідь промовив: «Не може людина щось приймати, коли не дано воно їй із неба.
- ²⁸ Самі ж свідчите мені, що я казав: Не Христос я, лише послано мене поперед нього.
- ²⁹ У кого молода, той і молодий. Дружба ж молодого, що стоїть та й слухає, вельми на голос молодого радіє. Отака й моя радість, що оце сповнилося!
- ³⁰ Йому треба рости, мені ж маліти.
- ³¹ Хто з висоти приходить, той - над усіма. Хто з землі, той земний, той і говорить по-земному. А хто з неба приходить - над усіма той.
- ³² Що бачив і що чув, про те він свідчить, та свідоцтва його ніхто не бере до уваги.
- ³³ Хто прийняв його свідоцтво, той ствердив, що Бог правдивий.
- ³⁴ Кого Бог послав, той вимовляє слова Божі, бо не мірою дає йому Бог Духа.
- ³⁵ Любить Отець Сина й усе дав він йому до рук. 36. Хто вірує в Сина - живе , життям вічним. Хто не вірує в Сина, той життя не побачить, - гнів же Божий над таким перебуває.»

РОЗДІЛ: 4

Коли ж Господь дізнався, що зачули фарисеї, начебто Ісус більше збирає і христить учнів, аніж Йоан,

- ² - а не христив же Ісус сам, лише учні його,
- ³ то полишив він Юдею і подався знову до Галилеї.
- ⁴ А треба було йому переходити Самарією.
- ⁵ Отож прибув він до одного міста в Самарії, яке називається Сихар, неподалеку поля, наданого Яковом синові своєму Йосифові.
- ⁶ Там і криниця Якова була. Натомився з дороги Ісус, тож і присів біля криниці; було ж під шосту годину.
- ⁷ Надходить же жінка з Самарії води взяти. Ісус до неї каже: «Дай мені напиться.»
- ⁸ Учні ж його пішли були до міста харчів купити.
- ⁹ Отож каже до нього жінка самарянка: «Юдей еси, а просиш напиться в мене, жінки самарянки?» Не мають бо зносин юдеї з самарянами.
- ¹⁰ Ісус у відповідь сказав до неї: «Була б ти відала про дар Божий, і хто той, що каже тобі: Дай мені напиться, то попросила б сама в нього, а він дав би тобі води живої.»
- ¹¹ Мовить до нього жінка: «Ти й зачерпнути не маєш чим, пане, а й криниця глибока, - то звідкіля б у тебе вода жива?
- ¹² Чи більший ти за батька нашого Якова, що дав нам криницю оцю, і сам пив з неї, а й сини його ще й товар його?»
- ¹³ А Ісус їй у відповідь: «Кожен, хто оту воду п'є, знову захоче пити.
- ¹⁴ Той же, хто нап'ється води, якої дам йому я, - не матиме спраги повіки. Вода бо, що дам йому я, стане в ньому джерелом такої води, яка струмує в життя вічне.»
- ¹⁵ Говорить до нього жінка: «То дай мені, пане, тієї води, щоб не мала я більше вже

спраги та й не ходила сюди черпати.»

16 «Піди ж, - мовить до неї, - позви чоловіка свого та й повертайся сюди.»

17 Озвалася жінка та й каже йому: «Нема в мене чоловіка.» «Добре еси мовила - відрік їй, - Не маю чоловіка!

18 П'ятьох бо мала еси чоловіків, та й той, що тепер у тебе, - не чоловік він тобі. Правду мовила еси.»

19 А жінка й каже до нього: «Бачу, пане, - пророк ти.

20 Батьки наші на оцій горі поклонялися, ви ж говорите - в Єрусалимі, мовляв, місце, де поклонятися треба.»

21 Ісус до неї: «Повір мені, жінко, - час надходить, коли ані на оцій горі, ані в Єрусалимі будете ви поклонятись Отцеві.

22 Поклоняєтесь ви, не знавши кому. А ми поклоняємося, знавши кому. Від юдеїв бо й спасіння.

23 Та надійде час, - ба, вже й тепер він, - що справжні поклонники Отцеві кланятимуться у дусі й правді. А таких поклонників і шукає собі Отець.

24 Бог - Дух. Ті, що йому поклоняються, повинні у дусі й правді поклонятися.»

25 Жінка й каже до нього: «Відаю, що має прийти Месія, чи то Христос. А прийде, то все і звістить нам.»

26 А Ісус їй: «То я, що говорю з тобою.»

27 Тоді надійшли його учні і дивувалися, що розмовляє він з жінкою. Не спитав, однак, ані один: «Чого хочеш від неї, або: Чому розмовляєш із нею.»

28 Жінка ж покинула свій глечик, побігла в місто та й каже людям:

29 «Ідіть но і подивіться на чоловіка, що сказав мені все, що я робила. Чи, бува, не Христос він?»

30 І вийшли з міста й подалися до нього.

31 А учні тим часом заходилися просити його, кажучи: «Їж лишень, Учителю.»

32 Він же їм: «Їстиму я їжу, незнану вам.»

33 Учні тоді заговорили один до одного: «Може хтось йому приніс їсти?»

34 «Їжа моя, - каже до них Ісус, - волю чинити того, хто послав мене, і діло його вивершити.

35 Чи ви ж не кажете: «Ще чотири місяці, і жнива настануть. А я вам кажу: Підведіть очі ваші та й погляньте на ниви, - вони вже для жнив доспіли.

36 Вже і жнець бере свою нагороду, плоди збирає для життя вічного, - щоб сіяч із женцем укупі раділи.

37 Правильна й приказка до цього: Один сіє, а жне хтось інакший.

38 Послав же і я вас те жати, коло чого ви не трудилися. Інші трудилися, ви ж у їхню працю вступили.»

39 Численні ж самаряни з того міста увірували в нього з-за слів жінки, яка посвідчила: «Сказав мені все, що я робила».

40 Тож коли прийшли до нього самаряни, то просили, щоб лишився в них. Він і лишився на два дні там.

41 Та й багато більше увірували з-за його слова.

42 Жінці ж вони сказали: «Віруємо не з-за самого твого оповідання - самі бо чули й знаємо, що насправду він - світу Спаситель.»

43 А по двох днях вийшов він ізвідти в Галилею.

- ⁴⁴ Сам бо Ісус посвідчив: «Не має пошанування пророк у своїй батьківщині.»
- ⁴⁵ Коли ж прибув у Галилею, то прийняли його галилеяни: бачили бо все те, що вчинив він був на святі в Єрусалимі, - вони бо теж ходили на те свято.
- ⁴⁶ Він же подався знов у Кану Галилейську, де ото був перетворив воду на вино. А був один царський урядовець, син якого слабував у Капернаумі.
- ⁴⁷ Зачувши, що Ісус прибув з Юдеї в Галилею, прийшов він до нього та й заходився просити, аби прибув і оздоровив його сина, той бо мав уже вмирати.
- ⁴⁸ Ісус і каже до нього: «Не увіруєте, якщо не побачите чудес та див!»
- ⁴⁹ А царський урядовець йому: «Господи, зійди, заки вмере моя дитина!»
- ⁵⁰ Промовив Ісус до нього: «Іди, син твій живий.» Повірів чоловік слову, що вирік йому Ісус, та й пішов собі.
- ⁵¹ А коли був уже в дорозі, слуги, що йому назустріч вийшли, сказали йому, що син його живий-здоровий.
- ⁵² Він же спитав їх, о котрій годині йому полегшало. «Учора ввечері о сьомій годині пропасниця його полишила», - сказали вони йому.
- ⁵³ І зрозумів батько, що о тій самій годині сталося те, коли ото Ісус йому сказав: «Син твій живий.» І увірував сам, та й увесь дім його.
- ⁵⁴ Це ж друге чудо вчинив Ісус, повернувшись з Юдеї у Галилею.

РОЗДІЛ: 5

По тому було свято юдейське, тож Ісус прибув до Єрусалиму.

- ² А є в Єрусалимі при Овечих воротах купелеве місце, по-єврейському воно зветься Витесда, що має п'ять критих переходів.
- ³ Лежала в них сила недужих, сліпих, кривих, усохлих, які чекали, коли то зрушиться вода:
- ⁴ ангел бо Господній сходив час від часу в купелеве місце та й заколючував воду, і хто, отже, перший поринав по тому, як вода заколючувалася, то одужував, - хоч яка б там була його хвороба.
- ⁵ Один чоловік там був, що нездужав тридцять і вісім років.
- ⁶ Побачив Ісус, що він лежить, а довідавшись, що було воно вже дуже довго, каже до нього: «Бажаєш одужати?»
- ⁷ «Не маю нікого, пане, - одрікає йому недужий, - хто б мене, коли ото вода зрушиться, та й спустив у купіль: бо ось тільки я прийду, а вже інший передо мною поринає.»
- ⁸ Мовить Ісус до нього: «Устань, візьми ложе твоє і ходи!»
- ⁹ Відразу ж і одужав той чоловік, і взяв ложе своє і почав ходити. Був же той день - субота.
- ¹⁰ Юдеї і кажуть до одужалого: «Субота адже ж! Не личить тобі ложе носити!»
- ¹¹ А той їм у відповідь: «Візьми ложе твоє і ходи, - сказав мені, хто мене оздоровив.»
- ¹² Спитали його: «Хто він - той, що сказав тобі: Візьми і ходи?»
- ¹³ Та одужалий не знав, хто він, бо Ісус зник у натовпі, що юрмився на тому місці.
- ¹⁴ Щойно потім знайшов його Ісус у храмі й мовив до нього: «Оце ти видужав, - тож не гріши більше, щоб щось гірше тобі не сталося.»
- ¹⁵ Чоловік пішов і оповів юдеям, мовляв, той, хто його оздоровив, - Ісус.

- 16 Ось тому й переслідували юдеї Ісуса: вчинив бо він те в суботу.
- 17 А Ісус їм відрік: «Отець мій творить аж по сю пору, тож і я творю.»
- 18 За те ж юдеї ще дужче заповзялися, щоб убити його - не тільки за те, що суботу порушував, а й за те, що Бога своїм Отцем називав, робивши себе рівним Богові.
- 19 І відповів їм Ісус, кажучи: «Істинно, істинно говорю вам: Не може Син нічого робити від себе самого, коли не бачить, що й Отець те саме робить. Бо що той робить, те так само й Син робить.
- 20 Отець бо любить Сина й усе проявляє йому, що сам чинить. І більші від цих діла проявить йому, щоб ви дивувалися.
- 21 Бо як Отець воскрешає померлих і оживлює, так і Син дає життя, кому захоче.
- 22 Отець бо не судить нікого, а Синові дав він суд увесь,
- 23 щоб усі почитали Сина так, як Отця почитають. Хто Сина не почитає, той не почитає Отця, який послав його.
- 24 Істинно, істинно говорю вам: Хто слухає моє слово й у того вірує, хто послав мене, - живе життям вічним, і на суд не приходять, бо від смерті перейшов у життя.
- 25 Істинно, істинно говорю вам: Надходить час, - ба, вже й тепер він, - коли померлі вчують Сина Божого голос, а вчувши - оживуть.
- 26 Бо як Отець має життя у собі, так і Синові дав, щоб мав життя у собі.
- 27 І владу йому дав суд чинити, він бо - Син Чоловічий.
- 28 І не дивуйтеся з того, бо надходить час, коли всі, хто у гробах, голос його вчують,
- 29 і вийдуть ті, що чинили добро, на воскресіння життя. А ті, що зло чинили, - воскреснуть на суд.
- 30 Не спроможен я нічого діяти від себе самого. Суджу я так, як чую, і суд мій справедливий, бо шукаю я не своєї волі, лише волі того, хто послав мене.
- 31 Неправдиве моє свідоцтво, коли свідчу я сам за себе.
- 32 Але за мене свідчить інший, і відаю я, що те його свідоцтво, яким він за мене свідчить, - правдиве.
- 33 Послали ви були до Йоана, і він посвідчив правду.
- 34 Я ж бо не від людини свідоцтво приймаю, але кажу вам це, щоб ви спаслися.
- 35 Той був світич, який палає і світить, тож ви й побажали на часинку з світла повтішатись.
- 36 Та в мене свідоцтво більше, ніж те Йоанове: діла оті, що їх Отець доручив мені для мого виконання, - ось ті саме діла, що їх я роблю, і свідчать за мене, що Отець мене послав.
- 37 І Отець, який послав мене, свідчить за мене, лише ви ані голосу його не чули, ані виду його не бачили ніколи.
- 38 І слова його не маєте, що перебувало б серед вас, - ви бо не віруєте в того, кого він послав.
- 39 Простежте Писання, в яких, як ото ви гадаєте, ваше життя вічне, - а й вони свідчать за мене!
- 40 Але ви не бажаєте до мене прийти, щоб жити життям вічним.
- 41 Слави не приймаю я від людей.
- 42 Та я спізнав вас, що не маєте в собі любови до Бога.
- 43 В ім'я Отця мого прийшов я, а ви не приймаєте мене. Прийшов би інший у вашому імені, ви б такого прийняли.

- ⁴⁴ Як можете ви вірувати, коли ви славу один від одного приймаєте, а слави, яка від самого Бога, не шукаєте?
- ⁴⁵ Не гадайте, що я перед Отцем винуватиму вас: Мойсей - ось обвинувач ваш, отой, на якого ви сподівання покладаєте.
- ⁴⁶ Бо якби вірили ви Мойсеєві, то й мені б ви вірили: про мене бо писав він!
- ⁴⁷ Не віривши ж його писанням - як моїм словам повірите?»

РОЗДІЛ: 6

По тому пішов Ісус на той бік Галилейського Тиверіядського моря.

- ² І йшла за ним сила народу, бачили бо чуда, які вчинив він із недужими.
- ³ Тож зійшов Ісус на гору й сів там з учнями своїми.
- ⁴ А було вже недалеко до Пасхи, свята юдейського.
- ⁵ Підвівши ж очі й побачивши, що сила людей іде до нього, каже до Филипа: «Де хліба нам купити, щоб оцим дати їсти?»
- ⁶ Мовив же так, іспитуючи його, знав бо сам, що має робити.
- ⁷ Озвався ж до нього Филип: «Хліба й за двісті динаріїв не вистачило б, аби кожному з них хоч трохи припало.»
- ⁸ Але говорить до нього один з учнів, Андрій, брат Симона Петра:
- ⁹ «Є тут один хлопчина; він має п'ять ячмінних хлібів ще й дві риби. Та що це на таку многоту!»
- ¹⁰ І мовив Ісус: «Веліте людям сісти.» Було ж багато трави на тому місці. Отож посідали чоловіки - числом тисяч із п'ять.
- ¹¹ І взяв Ісус хліби й, воздавши хвалу, розподілив серед тих, що сиділи; так само й риби: скільки хотіли.
- ¹² Коли ж вони наситилися, то мовив до своїх учнів: «Зберіть кавалки, що позоставалися, щоб нічого не пропало.»
- ¹³ Отож зібрали - і наповнили дванадцять кошів куснями ячмінного хліба, які залишилися були в тих, що їли.
- ¹⁴ Люди ж, побачивши чудо, яке сподіяв Ісус, заговорили: «Це справді той пророк, що має прийти у світ.»
- ¹⁵ І довідався Ісус, що вони мають намір прийти й узяти його, щоб зробити царем, - і віддалився сам-один на гору знов.
- ¹⁶ Коли ж настав вечір, учні його зійшли на морське узбережжя
- ¹⁷ і, ввійшовши в човен, попливли на той бік моря, до Капернауму. Уже й посутеніло, а Ісус ще не був прийшов до них.
- ¹⁸ І схвилювалося море від великого вітровію.
- ¹⁹ Пропливли вони з двадцять п'ять чи тридцять стадій, аж бачать - Ісус іде морем, до човна зближається, - та й налякались.
- ²⁰ А він же до них: «Це я, не лякайтесь!»
- ²¹ І хотіли його взяти у човен, але човен відразу пристав до землі, до якої прямували.
- ²² А наступного дня народ, що стояв по той бік моря, бачив, що не було там іншого човна, тільки один, до якого Ісус не ввійшов разом з учнями своїми і яким його учні відпливли самі.
- ²³ Інші ж човни прибули з Тиверіяди близько до того місця, де їли хліб, коли то

Господь склав був подяку.

24 Отож, коли народ побачив, що нема там ані Ісуса, ані його учнів, то сіли в човни і прибули до Капернауму, шукаючи Ісуса.

25 Знайшовши його по тім боці моря, мовили до нього: «Учителю, коли ж ти прибув сюди?»

26 А Ісус їм у відповідь: «Істинно, істинно говорю вам: Ви шукаєте мене не тому, що чуда бачили, а тому, що хліб їли та й наситилися.

27 Працуйте не на ту їжу, яка проминає, лише на ту їжу, яка залишається на життя вічне, - яку як дасть вам Син Чоловічий, бо його Бог Отець назnamenував.»

28 Вони ж мовили до нього: «Що робити нам, щоб діла Божі чинити?»

29 А Ісус відповів і сказав їм: «Діло Боже - вірувати в того, кого він послав.»

30 Тоді вони йому: «Який же знак твориш ти, щоб ми побачили й увірували в тебе? Що вчиниш?

31 Батьки наші манну в пустині споживали, як ото написано: Дав їм хліб з неба їсти.»

32 Ісус же сказав їм: «Істинно, істинно говорю вам: Не Мойсей дав хліб вам з неба, лише Отець мій дає вам хліб правдивий з неба.

33 Божий бо хліб той, що з неба сходить і життя світові дає.»

34 Мовили тоді до нього: «Господи, хліба такого давай нам повсякчасно!»

35 Ісус же їм: «Я - хліб життя. Хто приходить до мене - не голодуватиме; хто в мене вірує - не матиме спраги ніколи.

36 Та я сказав був вам: Ви й бачили мене, а не віруєте.

37 Усе, що Отець мені дає, прийде до мене, і того, хто до мене прибуде, я не відкину;

38 бо зійшов я з неба не для того, щоб волю власну чинити, а волю того, хто мене послав.

39 Оце ж воля того, хто мене послав: щоб з усього, що він дав мені, я нічого не погубив, лише воскресив його останнього дня.

40 Така бо воля мого Отця: щоб кожен, хто Сина бачить і вірує в нього, жив життям вічним і щоб я воскресив його останнього дня.»

41 І обурились юдеї на нього, що сказав був: «Я хліб, який з неба зійшов»,

42 і говорили: «Чи то ж не Ісус, син Йосифів, що його батька-матір ми знаємо? Як же він тепер твердить: Я зійшов з неба?»

43 А Ісус їм у відповідь: «Не ремствуйте між собою.

44 Ніхто не спроможен прийти до мене, коли Отець, який послав мене, не приведе його, - і я воскрешу його останнього дня.

45 Написано в пророків: Усі будуть поучені Богом. Кожен, хто вчув від Отця, той, навчившись, до мене приходить.

46 Не (кажу), щоб хтось Отця бачив, бо той тільки Отця бачив, хто від Бога.

47 Істинно, істинно говорю вам: Хто вірує, той живе життям вічним.

48 Я - хліб життя.

49 Батьки ваші манну в пустині споживали, - і померли.

50 Це ж хліб, що з неба сходить, щоб той, хто їстиме його, не вмер.

51 Я - хліб живий, що з неба зійшов. Коли хтось цей хліб їстиме, житиме повіки. І хліб, що його я дам, це - тіло моє за життя світу.»

52 Отож юдеї заходилися сперечатись між собою, кажучи: «Як отой може нам своє тіло дати їсти?»

- 53** А Ісус їм: «Істинно, істинно говорю вам: Якщо не споживатимете тіло Чоловічого Сина й не питимете його кров, не матимете життя в собі.
- 54** Хто тіло моє їсть і кров мою п'є, той живе життям вічним, і я воскресу його останнього дня.
- 55** Бо тіло моє - їжа правдива, і кров моя - правдивий напій.
- 56** Хто споживає тіло моє і кров мою п'є, той у мені перебуває, а я - в ньому.
- 57** Як мене Отець живий послав, і я Отцем живу, так і той хто споживає мене, житиме мною.
- 58** Це й хліб, що зійшов з неба. Не як ото манну їли батьки ваші, а померли: хто цей хліб споживатиме, той повіки житиме.»
- 59** Те говорив він, коли навчав у Капернаумі, у синагозі.
- 60** Почувши це, багато з-поміж його учнів говорили: «Жорстока ця мова! Хто може її слухати?»
- 61** Ісус же, знаючи в собі, що учні його обурюються з того приводу, мовив до них: «Чи вводять вас теє у спокусу?
- 62** А коли побачите, як Син Чоловічий зноситиметься туди, де був спочатку, - що тоді?
- 63** Оживлює дух, тіло ж не допомагає ні в чому. Дух - ті слова що їх я вимовив до вас, вони й життя.
- 64** Деякі з вас, однак, не вірують.» Ісус бо знав від самого початку, хто ті, які не вірують, і хто той, що зрадить його.
- 65** Тож додав: «Ось чому я сказав вам, що ніхто не спроможен прийти до мене, коли йому того не буде дано Отцем.»
- 66** Від того часу численні з-поміж його учнів відступилися від нього і більше з ним не ходили.
- 67** Тоді мовив Ісус до дванадцятьох: «Невже й ви бажаєте відступитися?»
- 68** Але озвався до нього Симон Петро: «Господи, а до кого ж іти нам? Це ж у тебе - слова життя вічного!
- 69** Ми й увірували й спізнали, що ти - Божий Святий.»
- 70** Ісус же відрік їм: «Хіба я не вибрав вас дванадцятьох? Та один же з вас - диявол!»
- 71** А говорив він про Юду, сина Симона Іскаріота, - той бо, один з дванадцятьох, і мав його зрадити.

РОЗДІЛ: 7

I по тому ходив Ісус Галилеєю; він не хотів більше ходити Юдеєю, бо юдеї бажали убити його.

- 2** Наближалось ж юдейське свято Кучок.
- 3** Отож мовили до нього брати його: «Йди таки в Юдею звідсіль: нехай і учні твої побачать діла, що їх ти робиш.
- 4** Ніхто бо не чинить нічого тайно, коли сам явним бути бажає. Якщо ти таке робиш, то і яви себе світові.»
- 5** Навіть і брати його, отже, не вірували в нього!
- 6** Тоді Ісус відказав їм: «Ще мій час не надійшов, для вас же пора - завжди готова.
- 7** Не може світ вас ненавидіти, - а мене він ненавидить, бо я свідчу проти нього, що діла його лихі.

- ⁸ Тож ідіте ви на свято. Я на свято тепер не піду, бо не сповнився ще час мій.»
- ⁹ Мовивши так до них, залишився у Галилеї.
- ¹⁰ Та коли брати його пішли на свято, то й він так само пішов, однак не явно, а наче потай.
- ¹¹ Юдеї ж шукали його на святі, питалися: «Де він?»
- ¹² І говорили багато про нього люди між собою: одні твердили, що він добрий, а інші відказували: Ні, - він лише народ туманить.
- ¹³ Однак ніхто не говорив про нього явно - зо страху перед юдеями.
- ¹⁴ А як уже настала середина свята, увійшов Ісус у храм і почав навчати.
- ¹⁵ І дивувались юдеї, примовляючи: «Як він знає Писання, не вчившись.»
- ¹⁶ А Ісус озвався і мовив до них: «Моя наука не моя, а того, хто послав мене.
- ¹⁷ Якщо хтось бажає його волю чинити, то і визнає він, чи наука ота від Бога, а чи я промовляю сам від себе.
- ¹⁸ Хто говорить сам від себе, той слави власної шукає. Хто ж того слави шукає, який послав його, той правдивий, і немає неправди в ньому.
- ¹⁹ Хіба не дав вам Мойсей закону? А ніхто з вас закон не виконує! Чого бажаєте мене вбити?»
- ²⁰ Озвався народ: «Чи ти навіжений? Хто тебе вбити бажає?»
- ²¹ А Ісус їм у відповідь: «Одне зробив я діло, і ви всі дивуетесь.
- ²² Тим то дав вам Мойсей обрізання, - воно й не від Мойсея, лише від предків, - і ви обрізуєте чоловіка в суботу.
- ²³ Чоловік приймає обрізання в суботу, щоб не був закон Мойсея порушений, - ви ж нарікаєте на мене, що я в суботу цілу людину здоровою вчинив!
- ²⁴ Не судіте з вигляду зовнішнього - судіте справедливим судом!»
- ²⁵ Казали отож деякі з єрусалимлян: «Чи не той це, що бажають його вбити?
- ²⁶ Ось він говорить явно, і йому нічого не кажуть. Невже старшина і справді визнала, що він Христос?
- ²⁷ Та ми про нього знаємо, звідкіля він. А Христос коли прийде, то ніхто не знатиме, звідки він.»
- ²⁸ Отож Ісус промовив голосно, навчаючи у святині: «І мене знаєте, і знаєте, звідкіля я. Однак прийшов я не від себе самого, правдивий же той, хто послав мене, - а того ви не знаєте.
- ²⁹ Я ж його знаю, бо я від нього, і він мене послав.»
- ³⁰ Тим то й хотіли вони схопити його. Та ніхто не наклав рук на нього - не настала бо ще його година.
- ³¹ Численні з народу увірували в нього і казали: «Невже Христос, коли прийде, то більше чудес чинитиме, аніж цей учинив?»
- ³² Зачули фарисеї, що народ отак гомонів про нього, тож первосвященики й фарисеї вислали слуг, щоб його схопити.
- ³³ Тоді Ісус промовив: «Ще трохи часу я з вами - і піду до того, хто мене послав.
- ³⁴ Шукатимете мене - і не знайдете. І де я буду - не зможете прийти.»
- ³⁵ Юдеї ж говорили між собою: «Куди то він хоче податися, що ми і не знайдемо його? Чи не до отих розсіяних між греками волить іти ще й греків навчати?
- ³⁶ Що він отим словом сказати хотів: Шукатимете мене, і не знайдете, і де я буду, не зможете прийти?»

- ³⁷ Останнього ж великого дня свята стояв Ісус і закликав на весь голос: «Коли спраглий хтось, нехай прийде до мене і п'є!
- ³⁸ Хто вірує в мене, як Писання каже, то ріки води живої з нутра його потечуть!»
- ³⁹ Так він про Духа казав, що його мали прийняти ті, які увірували в нього. Не прийшов був ще Дух Святий, бо Ісус не був ще прославлений.
- ⁴⁰ Численні ж з народу, вчувши ті слова, казали: «Він дійсно пророк.»
- ⁴¹ Інші ж: «Він - Христос.» Ще інші: «Чи з Галилеї Христос прийде?»
- ⁴² Хіба в Писанні не сказано, ще з роду Давидового Христос прийде, з села Вифлеєму, звідки був Давид?»
- ⁴³ І роздор виник із-за нього серед народу.
- ⁴⁴ Бажали і схопити його деякі, та ніхто не наклав рук на нього.
- ⁴⁵ Повернулись, отже, слуги до первосвящеників та фарисеїв, а ті питають їх: «Чому не привели його?»
- ⁴⁶ Слуги ж відказують: «Ніколи чоловік не говорив так, як цей чоловік говорить.»
- ⁴⁷ Фарисеї ж: «Чи й не ви дали себе звести?»
- ⁴⁸ Невже хтось із старшини або фарисеїв увірував у нього?
- ⁴⁹ Та проклятий той народ, що закону не знає!»
- ⁵⁰ Але озвався до них Никодим, що приходив до нього вночі, а був же один з них:
- ⁵¹ «Чи дозволяє наш закон засуджувати чоловіка, не вислухавши його спершу та й не довідавшись, що він робить?»
- ⁵² Ті ж йому: «Чи і ти з Галилеї? Розвідайся, то й побачиш: з Галилеї пророк не приходить.»
- ⁵³ І розійшлися кожен до свого дому.

РОЗДІЛ: 8

Подався Ісус на Оливну гору.

- ² Та вдосвіта знову прибув до храму, й усі люди посходились до нього; він же, сівши, навчав їх.
- ³ І привели тоді книжники і фарисеї до нього жінку, спійману на перелюбі, поставили її посередині,
- ⁴ і кажуть до нього: «Учителю, жінку оцю спіймано саме на перелюбнім вчинку.
- ⁵ Каменувати отаких приписав нам Мойсей у законі. Що ж ти на те?»
- ⁶ Испитували вони його, казавши так, - щоб мати чим оскаржити його. А Ісус нахилився додолу і писав пальцем по землі.
- ⁷ А що вони наполягали та допитувалися в нього, то він підвівсь і каже до них: «Хто з вас без гріха, - нехай перший кидає у неї камінь!»
- ⁸ І знову нахилившись, писав по землі.
- ⁹ Почувши таке, почали вони виходити один по одному, почавши з щонайстарших аж до останніх. І залишилися тільки Ісус та жінка, що стояла посередині.
- ¹⁰ Підвівсь Ісус, а нікого, крім жінки, не побачивши, мовить до неї: «Де ж вони, жінко, оті твої обвинувачі? Ніхто не осудив тебе?»
- ¹¹ «Ніхто, Господи», - відповіла. Тоді Ісус до неї: «То і я тебе не осуджую. Йди та вже віднині не гріши.»
- ¹² І ще промовляв до них Ісус, і так їм казав: «Я - світло світу. Хто йде за мною, не

блукатиме у темряві, а матиме світло життя.»

13 Отож і мовили до нього фарисеї: «Свідчиш сам за себе - неправдиве твоє свідоцтво.»

14 А Ісус їм відказує: «Хоч я і свідчу за себе сам, та свідоцтво моє правдиве, бо я знаю, звідкіля прийшов я і куди йду. Ви ж не знаєте, звідкіля приходжу і куди відходжу.

15 Ви судите за тілом - я не суджу нікого.

16 Коли я суджу, то суд мій правдивий, бо не сам я, а з Отцем, який послав мене.

17 Та й у законі вашім написано, що свідоцтво двох людей - правдиве.

18 Я свідчу про себе самого, - й Отець, який послав мене, про мене свідчить.»

19 Тоді вони сказали йому: «Де ж твій Отець?» Відрік Ісус: «Ані мене не знаєте, ані Отця мого. Якби знали ви мене, то й Отця мого теж знали б.»

20 Промовив він ті слова біля скарбниці, коли навчав у храмі. І ніхто його не схопив, бо не прийшла ще година його.

21 А й ще їм сказав: «Я відійду, а ви мене шукатимете та й помрете у грісі вашім. Куди я відійду, неспроможні ви прийти.»

22 Тож юдеї мовляли: «Може, він самого себе вб'є, коли ото каже: Куди я відійду, неспроможні ви прийти?»

23 І далі ще казав їм: «Ви здолу, я - згори. Ви з цього світу, я - не з цього світу.

24 Тим я і сказав вам: Помрете у гріхах ваших. Бо коли не увіруєте, що я - Суций, помрете у ваших гріхах.»

25 Тоді вони йому: «Хто ж ти такий?» Ісус же їм відрік: «Споконвічний, як я і казав вам.

26 Багато чого маю я про вас сказати й осудити. Та той, хто послав мене, правдивий, і що я чув від нього, те й у світі говорю.»

27 А вони й не збагнули, що він про Отця їм говорив.

28 Тоді Ісус до них мовив: «Коли вгору Чоловічого Сина піднесете, тоді визнаєте, що Суций я і що від себе не чиню нічого, але як навчав мене Отець мій, говорю,

29 і що той, хто послав мене, - зо мною Суций. Не полишив він мене самого, бо я постійно те чиню, що довподобі йому.»

30 І коли говорив так, численні увірували в нього.

31 І казав Ісус до тих юдеїв, які увірували в нього: «Коли ви перебуватимете в моїм слові, ви дійсно будете учнями моїми

32 і спізнаєте правду, і правда визволить вас.»

33 Ті йому й відказали: «Потомки ми Авраамові й не були ми ніколи невольниками ні в кого. Чого ж говориш: Визволитеся, мовляв?»

34 Ісус же їм: «Істинно, істинно кажу вам: Кожен, хто гріх чинить - гріха невольник!

35 Невольник не перебуває в домі повсякчас - повсякчас перебуває син.

36 Тож коли Син вас визволить, то справді станете вільні.

37 Знаю, що Авраамові ви по-томки. Бажаєте, однак, мене вбити, слово бо моє не має місця у вашому серці.

38 Переказую я те, що бачив в Отця мого, а ви те робите, що чули у вашого батька.»

39 Ті йому мовили у відповідь: «Авраам наш батько.» Каже ж їм Ісус: «Були б ви дітьми Авраамовими - чинили б ви діла Авраамові.

40 Та ось тепер бажаєте вбити мене, чоловіка, який вам правду сказав, ту, що її від

Бога вчув. Не робив так Авраам.

41 Ви чините діла вашого батька.» «Ми не з розпусти вродились, - кажуть йому ті; один лише Отець у нас: Бог.»

42 А Ісус їм: «Був би Бог ваш Отець, любили б ви мене, бо я вийшов від Бога і прийшов: не від себе самого прийшов, а він послав мене.

43 Чого ж не розумієте, що я кажу? Бо слова мого ви слухати неспроможні.

44 Диявол вам батьком, тож волите за волею батька вашого чинити. А був він душогубець від початку, і правди він не тримався, бо правди нема в ньому. Коли говорить брехню, зо свого говорить, бо він брехун і батько лжі.

45 Мені ж, що правду вам каже, ви не вірите.

46 Хто з вас може довести гріх мені? То чого, коли я правду кажу, ви мені не вірите?

47 Хто від Бога, той слухає слова Божі. Ви ж тому й не слухаєте, бо ви не від Бога.»

48 Озвались юдеї, і сказали йому: «Чи неправильно ми кажемо, що самарянин єси ще й навіжений?»

49 Відповів Ісус: «Не навіжений я, а шаную Отця мого; ви ж - зневажаєте мене.

50 Слави для себе я не шукаю. Є - хто шукає і судить.

51 Істинно, істинно говорю вам: Хто моє слово берегтиме, повіки не побачить смерти.»

52 А юдеї йому: «Аж тепер ми збагнули, що ти таки навіжений. Авраам помер, і пророки, а ти твердиш: Хто берегтиме моє слово, той смерти не зазнає повіки.

53 Невже більший ти, ніж Авраам, наш батько, який помер? А й пророки померли. Кого ти з себе робиш?»

54 Ісус відрік: «Якщо я самого себе прославляю, слава моя - ніщо. Отець же мій, про якого кажете: Він Бог наш, - той мене прославляє.

55 Та ви його не спізнали, я ж знаю його. І коли сказав би я, що не знаю його, був би і я такий, як ви, неправдомовець. Та я його знаю і бережу його слово.

56 Авраам, ваш батько, сповнений був радощів звидіти день мій - і звидів, і втішився.»

57 Юдеї ж йому: «Ще й п'ятдесят років нема тобі, а ти Авраама бачив?»

58 І сказав їм Ісус: «Істинно, істинно кажу вам: Перше, ніж був Авраам, Я є.»

59 І вхопили каміння, щоб кинути на нього, - та Ісус перейшов посеред них і полишив храм.

РОЗДІЛ: 9

Переходивши, побачив Ісус чоловіка, зроду сліпого.

2 Запитали його, отже, учні його: «Учителю, хто згрішив? Він - чи батьки його, що сліпим він уродився?»

3 «Ані він не згрішив, ані батьки його, - відказав Ісус, - але щоб ділам Божим виявитись на ньому!

4 Поки дня, маємо виконувати діла того, хто послав мене, - бо ніч надходить, за якої ніхто не зможе діяти.

5 І поки я у світі - я світло світу.»

6 Сказавши те, сплюнув на землю, спого-товив слиною глей і помастив глеєм очі сліпому.

- ⁷ До нього ж сказав: «Іди, вмийся в купелі Силоамській», - що у перекладі означає: «Зісланій». Отож подався той, умився - і повернувся зрячим!
- ⁸ Сусіди ж і ті, що бачили його раніше сліпим, заговорили: «Чи то ж не той, який ото все сидів - жебрачив?»
- ⁹ Одні казали: То він, - інші: Ні, лиш подібний до нього. Він же каже: «Це я!»
- ¹⁰ Тож питались його: «Як воно так, що прозріли твої очі?»
- ¹¹ А він: «Чоловік, що Ісусом звать його, споготовив глей, очі мені помастив та й мовив: Піди до Силоаму, вмийся. Я пішов, умився - і прозрів.»
- ¹² Вони його тоді питають: «Де він?» - «Не знаю», каже той.
- ¹³ Тож ведуть того, хто сліпий був, до фарисеїв.
- ¹⁴ Було ж у суботу, коли то Ісус споготовив глею і відкрив йому очі.
- ¹⁵ То й фарисеї спитали його, як він прозрів. А він їм: «Глею поклав мені на очі, я вмився, й ось бачу.»
- ¹⁶ Деякі з фарисеїв твердили: «Не від Бога цей чоловік, бо суботи не дотримує.» Інші мовили: «Чи може ж грішний чоловік отакі чудеса чинити?» Отож суперечка була серед них.
- ¹⁷ І знову сліпому кажуть: «А ти що про нього кажеш - про те, що очі тобі відкрив?» Одрікає: «Пророк він.»
- ¹⁸ Проте юдеї щодо нього не вірили, що був він сліпий і прозрів, - аж поки не закликали батьків отого прозрілого.
- ¹⁹ Спитали їх: «Чи то ваш син, про котрого кажете, що сліпим він уродився? А тепер як же він бачить?»
- ²⁰ Батьки його і відказали, мовивши: «Знаємо, що то наш син, і що сліпим він був уродився.
- ²¹ А як він тепер бачить - не знаємо, і хто відкрив йому очі - не відаємо. Спитайте самого: він дорослий, сам про себе скаже.»
- ²² Так батьки його казали, бо юдеїв страхалися: юдеї бо вже були домовилися, щоб виключити кожного з синагоги, хто Христом його визнаватиме.
- ²³ Тим то батьки його й казали: Дорослий він, - самого спитайте.
- ²⁴ Отож удруге закликали чоловіка, що сліпим був, та й кажуть йому: «Богові славу воздай! Ми знаємо, що той чоловік - грішник.»
- ²⁵ «Чи грішник він, - озвався він, - я не знаю. Знаю одне: був я сліпим, а тепер бачу.»
- ²⁶ Вони ж йому на те знов: «Що він таке тобі сподіяв? Як він очі тобі відкрив?»
- ²⁷ Той їм відказує: «Я вже вам оповів, та ви не слухали. Навіщо іще чути хочете? Чи, може, і ви його учнями бажаєте стати?»
- ²⁸ Ті з лайкою накинулись на нього, і сказали: «Ти його учень! Ми - Мойсееві учні!
- ²⁹ Ми знаємо: до Мойсея промовляв Бог. А цього не знаємо, звідкіля він.»
- ³⁰ У відповідь чоловік сказав їм: «Ось воно, власне, і дивно, що ви не знаєте, звідкіля він, а він мені очі відкрив.
- ³¹ Ми знаємо, що Бог не вислухує грішників, коли ж хтось побожний і його волю чинить - ось того він вислухує!
- ³² Нечувано одвіку, щоб хтонебудь відкрив очі сліповродженому.
- ³³ Був би він не від Бога - нічого не спроможен би був зробити!»
- ³⁴ Озвались і сказали йому: «Ти ввесь у гріхах уродився, а нас навчаєш?» І прогнали його геть.

- ³⁵ Довідався Ісус, що вони геть його прогнали, отож, зустрівши його, промовив до нього: «Віруєш у Чоловічого Сина?»
- ³⁶ А той: «А хто він, Господи, щоб я вірував у нього?»
- ³⁷ Ісус же йому: «Ти бачив його; він - той, хто говорить з тобою.»
- ³⁸ Тоді той і сказав: «Вірую, Господи!» - і поклонився йому.
- ³⁹ І мовив Ісус: «На суд у цей світ прийшов я: щоб ті, які не бачать, бачили, а ті, які бачать, - сліпими стали.»
- ⁴⁰ Почули те деякі з фарисеїв, що були при ньому, і кажуть йому: «Невже і ми сліпі?»
- ⁴¹ А Ісус їм: «Були б ви сліпі - не мали б ви гріха. Але що кажете: Ми бачимо, - то і гріх ваш застається.»

РОЗДІЛ: 10

- «І**стинно, істинно говорю вам: Хто не дверима в кошару овечу входить, а деінде влізає, - злодюга той, розбійник!
- ² Хто ж увіходить дверима, той вівцям - вівчар.
- ³ Йому одвірний відчиняє, і вівці слухаються його голосу, і кличе він своїх овець на ім'я, і виводить їх.
- ⁴ А коли виведе всіх своїх овець, то йде поперед них, і вівці сліднують за ним, бо голос його знають.
- ⁵ Не підуть за чужим вони - втечуть вони від нього, бо не знають голосу чужих.»
- ⁶ Сказав ото їм Ісус цю притчу, та вони не второпали того, про що він казав їм.
- ⁷ Тож Ісус іще раз промовив до них: «Істинно, істинно говорю вам: Я - двері для овець.
- ⁸ Усі, скільки їх передо мною прийшло, - злодії, розбійники. Вівці й не слухали їх.
- ⁹ Я - двері. Хто увійде крізь мене - спасеться. Увійде він, вийде - і знайде пасовисько!
- ¹⁰ Не приходить злодій, хіба щоб красти, вбивати, вигублювати. Я прийшов, щоб мали життя - щоб достоту мали.
- ¹¹ Я - добрий пастир. Добрий пастир життя своє за овець покладе.
- ¹² Наймит, що не є пастир, якому вівці не належать, - бачить вовка, що надходить, та й полишає вівці і біжить геть. А вовк хапає їх і розполохує.
- ¹³ Бо він - наймит і не турбується вівцями.
- ¹⁴ Я ж - добрий пастир і знаю своїх, а мої мене знають.
- ¹⁵ Як Отець мій мене знає, і я знаю Отця, і життя своє кладу я за моїх овець.
- ¹⁶ Ще й інші вівці я маю, що не з цієї кошари. Я і їх мушу привести, і вчують вони мій голос, - і буде одне стадо й один пастир!
- ¹⁷ За те Отець мій мене й любить, бо я кладу моє життя, щоб знову його взяти.
- ¹⁸ Ніхто його в мене не забирає, бо я сам кладу його від себе. Владу бо маю його покласти і владу маю назад його забрати; від Отця мого прийняв я цю заповідь.»
- ¹⁹ Тож знову точилися суперечки між юдеями з-за тих слів.
- ²⁰ Численні з них мовили: «Навіжений він і з глузду з'їхав. Навіщо його слухаєте?»
- ²¹ Інші ж: «То не навіженого слова. Чи навіжений спроможен очі сліпим зрячими робити?»
- ²² Відбували тоді Обновлення в Єрусалимі. Зима була.
- ²³ Ісус проходжувався у храмі Соломоновим присінком.

- ²⁴ Обступили його юдеї і йому кажуть: «Докіль же нас отак триматимеш у ваганні? Коли Христос ти, то відверто скажи нам!»
- ²⁵ Ісус же їм: «Казав я вам, та ви не віруєте. Дії, що чиню їх в ім'я Отця мого, - вони свідчать за мене.
- ²⁶ Та ви не віруєте, бо не з моїх ви овець.
- ²⁷ Вівці мої голосу мого слухаються і я їх знаю: вони за мною слідують,
- ²⁸ і даю я їм життя вічне, і не пропадуть вони повіки, і ніхто не вирве їх із рук моїх.
- ²⁹ Отець мій, який мені їх дав, більший від усіх, і ніхто не вирве їх з рук Отця мого!
- ³⁰ Я і Отець - одно.»
- ³¹ Юдеї знов ухопили за каміння, щоб каменувати його.
- ³² Тоді мовив до них Ісус: «Багато добрих діл появив я вам від Отця мого. За котре з тих діл каменуєте ви мене?»
- ³³ А юдеї відповіли йому: «За добре діло ми тебе не каменуємо, але - за богохульство! За те, що, людиною будши, Бога з себе робиш!»
- ³⁴ Озвався до них Ісус: «Хіба не написано в законі вашім: Я сказав: ви - боги?
- ³⁵ Коли закон, отже, богами тих зве, до кого слово Боже було, - а Писання годі усунути! -
- ³⁶ то до того, кого Отець освятив і у світ послав, говорите ви: Ти богохульство вирікаєш, - бо я сказав, що я - Син Божий?
- ³⁷ Не вірте мені, якщо я не роблю діл Отця мого!
- ³⁸ Коли ж роблю, то, мені не віривши, ділам бодай вірте, щоб спізнали ви й увірували, що Отець у мені, і я в Отці.»
- ³⁹ І знову бажали вони його схопити, та уник він їхніх рук.
- ⁴⁰ І пішов знову на той бік Йордану, на місце, де Йоан спершу христив, - і перебував там.
- ⁴¹ Багато людей посходилося до нього і казали: «Не вчинив Йоан ані одного чуда, та все, що Йоан говорив про нього, - була істина.»
- ⁴² І увірували у нього численні.

РОЗДІЛ: 11

Був один недужий: Лазар з Витанії, села Марії та її сестри Марти.

- ² Марія ж, брат якої Лазар слабував, була ота, що миром помазала Господа і волоссям своїм обтерла йому ноги.
- ³ Отож послали сестри до нього сказати йому: «Господи, той, що любиш ти його, слабує.»
- ⁴ Зачувши те Ісус, мовив: «Недуга ця не на смерть, а на славу Божу: щоб Син Божий ним прославився.»
- ⁵ Любив же Ісус Марту і її сестру, і Лазаря.
- ⁶ Тож як почув, що той хворіє, ще два дні лишився на тому місці, де перебував.
- ⁷ Щойно по тому мовив до учнів: «Ще раз до Юдеї вирушаймо.»
- ⁸ Учні ж йому казали: «Учителю, оце недавно юдеї тебе каменувати хотіли, а ти знов туди ідеш?»
- ⁹ Відрік Ісус: «Чи не дванадцять годин днів? Коли хтось удень ходить, то не спотикається, бачить бо світло світу цього.

- 10 Коли ж хтонебудь ходить уночі, то спотикається: у такому нема світла!»
- 11 Сказав ото, а тоді мовив до них: «Лазар, приятель наш, заснув. Піду, проте, і розбуджу його.»
- 12 А учні йому: «Господи, коли заснув, то й одужає.»
- 13 Про його смерть говорив Ісус, вони ж собі гадали, що про спочинок у сні мова його була.
- 14 Тож Ісус і каже їм одверто: «Лазар упокоївся,
- 15 і радію я за вас, що мене там не було, - щоб ви увірили! Ходім, однак, до нього.»
- 16 Тоді Тома, на прізвисько Близнюк, сказав до співучнів: «Ходімо й ми з ним, щоб разом умерти.»
- 17 Прибувши, застав Ісус його вже чотириденним у гробі.
- 18 Була ж Витанія недалеко Єрусалиму, стадій з п'ятнадцять,
- 19 і багато з юдеїв посходилося до Марти та Марії, щоб розважити їх по братові.
- 20 Почувши ж Марта, що Ісус наближається, метнулась йому назустріч, тоді як Марія сиділа в хаті.
- 21 Отож заговорила Марта до Ісуса: «Господи, якби ти був тут, - мій брат не вмер би!
- 22 А й тепер знаю, що все, що попросиш ти в Бога, Бог тобі дасть.»
- 23 І каже їй Ісус: «Твій брат воскресне.»
- 24 «Знаю, - каже до нього Марта, - що воскресне у воскресіння, дня останнього.»
- 25 А Ісус їй: «Я - воскресіння і життя. Хто в мене вірує, той навіть і вмерши - житиме!
- 26 Кожен, хто живе і в мене вірує, - не вмере повіки. Віриш тому?»
- 27 «Так, Господи, - каже йому, - вірую, що Христос еси, Божий Син, який гряде у світ цей.»
- 28 Те сказавши, пішла й поклікала свою сестру Марію та й каже пошепки: «Учитель прийшов і тебе кличе.»
- 29 Ледве та вчула це, підвелася притьмом та й подалась до нього.
- 30 Ісус ще не ввійшов у село; був він на тому місці, де його зустріла Марта.
- 31 Юдеї ж, що були в хаті з нею та її розважали, побачивши, що Марія встала похапцем і вийшла, пішли слідом за нею, бо думали, що до гробу подалась, аби там поплакати.
- 32 Та Марія, прийшовши туди, де був Ісус, і побачивши його, впала йому до ніг і сказала йому: «Господи, якби ти був тут, то мій брат не вмер би!»
- 33 Побачив Ісус, що вона плаче, а й юдеї, що прийшли з нею, плачуть і собі, тож відчув жалощі в душі і, зворушений,
- 34 запитав: «Де поклали ви його?» Кажуть йому: «Іди, Господи, і поглянь.»
- 35 Заплакав Ісус.
- 36 І заговорили юдеї: «Бач, як він його любив!»
- 37 А деякі з них мовили: «Чи ж оцей, що сліпому очі зрячими вчинив, не міг так учинити, щоб і отой не помер?»
- 38 І знову жалощі відчув Ісус у собі і подався до гробу. А була то печера, і камінь лежав зверху.
- 39 «Відкотіть камінь», звелів Ісус. Марта ж, сестра померлого, каже йому: «Господи, відгонить уже: четвертий бо день.»
- 40 «А хіба я тобі не казав, - озвався Ісус, - що коли віруєш, то побачиш славу Божу?»
- 41 Відкотили отже камінь. І звів Ісус очі вгору й мовив: «Отче, тобі подяку складаю,

що вислухав єси мене!

42 Я добре знаю, що повсякчас вислуховуєш мене, тож тільки з-за людю, який ото стоїть навколо, сказав я: щоб вони увірили, що ти мене послав.»

43 А промовивши те, кликнув на ввесь голос: «Лазарю, вийди сюди!»

44 І мертвий вийшов із зав'язаними в полотно руками й ногами та обличчям, хусткою обмотаним. І сказав їм Ісус: «Розв'яжіть його і пустіть, нехай ходить.»

45 І бачивши, що вчинив Ісус, увірували в нього численні юдеї, які зійшлися були до Марії.

46 Деякі з них, однак, пішли до фарисеїв та й оповіли їм, що вчинив Ісус.

47 Зібрали тоді первосвященики та фарисеї раду й заговорили: «Що робити нам? Силу чудес отой чоловік робить!

48 Якщо залишимо його так, то всі увірують у нього, тож нагрянуть римляни, місто наше знищать та й народ наш!»

49 Один же з них, Каяфа, що був первосвященик того року, мовив до них: «Нічого ви не розумієте,

50 то й не здогадаєтеся, що ліпше вам буде, коли один чоловік за народ помре, а не ввесь люд загине.»

51 Сказав же він так не від себе самого, але, будши первосвящеником того року пророкував, що Ісус мав умерти за народ;

52 і не тільки за народ, але й за те, щоб зібрати в одне розкидані діти Божі.

53 Від того, отже, дня ухвалили вони його вбити.

54 Тому не ходив уже Ісус більше відкрито серед юдеїв, а подався звідти в околицю неподалеку пустині, у місто, зване Ефраїм, і перебував там з учнями своїми.

55 А надходила юдейська Пасха, і багато людей з країни прибуло перед Пасхою до Єрусалиму, щоб очиститися.

56 Вони отже шукали Ісуса і, стоявши у храмі, говорили між собою: «Як вам здається? Хіба не прийде він на свято?»

57 Первосвященики ж і фарисеї повеліли, що коли хто знатиме, де він, то має виказати, щоб його схопити.

РОЗДІЛ: 12

Шість день перед Пасхою прибув Ісус у Витанію, де перебував Лазар, якого воскресив був з мертвих.

2 Там, отже, справили йому вечерю, і Марта прислугувала; а й Лазар був серед тих, які разом з ним посідали до столу.

3 Марія ж узяла літру мира з щирого нардю, вельми дорогого, помазала ноги Ісуса й обтерла їх волоссям своїм; і наповнився дім пахощами мира.

4 Каже тоді один з його учнів, Юда Іскаріотський, що мав його зрадити:

5 «Чому не продано це миро за триста динаріїв і не роздано бідним?»

6 Сказав же так не тому, що піклувався про бідних, але тому, що був злодій: із скарбнички, яку тримав при собі, крав те, що туди вкидувано.

7 Тож Ісус промовив: «Лиши її. На день мого похорону зберегла вона те миро.

8 Бідних матимете з собою повсякчас, мене ж матимете не завжди.»

9 Тим часом дізналася сила народу, що він там, то й посходились - не тільки Ісуса

ради, а й щоб побачити Лазаря, якого він з мертвих воскресив.

10 Тоді первосвященики ухвалили і Лазаря вбити,

11 численні бо юдеї залишили їх із-за нього й увірували в Ісуса.

12 Наступного дня сила людей, що прийшли на свято, зачувши, що Ісус іде в Єрусалим,

13 узяли пальмове гілля й вийшли йому назустріч з окликами: «Осанна! Благо-словен той, хто йде в ім'я Господнє, ізраїльський цар!»

14 І знайшовши осли, Ісус сів на нього, - як ото написано:

15 Не страхайся, дочко Сіо-ну, ось іде твій цар верхи на жереб'яті ослициному.

16 Не збагнули того спершу його учні, але коли Ісус прославився, згадали вони, що то було написано про нього й що то з ним таке вчинено.

17 Але й народ, що був при ньому, коли то він був викликав Лазаря з гробу та його з мертвих воскресив, - про те свідчив.

18 Тим то, власне, народ і вийшов йому назустріч: довідався бо, що він учинив те чудо.

19 А фарисеї між собою тоді говорили: «Бачите, що тоді щось зарадити, бо весь світ іде за ним.»

20 Були ж серед тих, які прийшли поклонитися на свято, деякі греки.

21 Ті приступили до Фили-па, що був з Витсаїди Галилейської, і попросили його, так мовивши: «Пане, хочемо побачити Ісуса.»

22 Приходить Филип, говорить Андрієві, а Андрій з Филипом, знову ж таки, приходять та й говорять Ісусові.

23 І відрікає їм Ісус: «Прийшла година для прославлення Сина Чоловічого.

24 Істинно, істинно говорю вам: Пшеничне зерно, коли не впаде на землю і не завмре, залишиться саме-одне; коли ж завмре, то рясний плід принесе.

25 Хто життя своє любить, той погубить його; хто ж зненавидить своє життя на цьому світі, той збереже його, щоб жити вічно.

26 Хто служить мені, хай іде слідом за мною: і де я, там і слуга мій буде. Того, хто мені служить, пошанує Отець.

27 Тепер стривожилась душа моя, - і що мені казати? Спаси мене, Отче, від години цієї? Але на те ж я і прийшов - на цю годину!

28 Отче, прослав своє ім'я!» І голос із неба злинув: «І прославив, - і знову прославлю!»

29 Народ, що стояв там і чув те, говорив: «То був грім.» А інші: «Ангел промовляв до нього!»

30 Та сказав Ісус у відповідь: «Не заради мене ізлинув голос той, лише заради вас.

31 Тепер світові цьому суд; тепер вигнаний буде геть князь цього світу.

32 Я ж, коли від землі буду піднесений, усіх притягну до себе.»

33 Це казав він, щоб зазначити, якою смертю вмере.

34 Народ же озвався до нього: «З закону ми чули, що Христос повіки перебуватиме. Як же ти кажеш, що Син Чоловічий має бути піднесений? Хто це такий - отой Син Чоловічий?»

35 Відрік же їм Ісус: «Ще трохи часу світло з вами. Ходіте, поки світло у вас, щоб не поїняла вас тьма. Хто ходить у тьмі, не відає, куди йде.

36 Поки у вас світло - віруйте у світло, щоб світла синами вам стати!» Це сказавши, віддалився Ісус і скрився від них.

- ³⁷ Вони не вірували в нього, хоч і скільки сподіяв він чудес у них на очу,
- ³⁸ щоб збулось слово пророка Ісаї, що сказав: «Господи, хто повірив тому, що чули ми, і рамено Господнє кому об'явилося?»
- ³⁹ Не могли ж вони увірувати, бо Ісая ще так був сказав:
- ⁴⁰ «Засліпив він їм очі, заціпенів їм серце, щоб не бачили очима, щоби серцем не розуміли і не навернулись, щоб я їх вигоїв.»
- ⁴¹ Це сказав Ісая, коли славу його бачив і говорив про нього.
- ⁴² А, однак, чимало й увірувало в нього, навіть із знатних, лише з огляду на фарисеїв не признавалися, щоб їх не вилучили з синагоги;
- ⁴³ славу бо людську дужче вони любили ніж славу Божу.
- ⁴⁴ Тоді сказав Ісус на весь голос: «Хто вірує в мене - вірує не в мене, а в того, хто послав мене.
- ⁴⁵ І хто мене бачить, той бачить того, хто послав мене.
- ⁴⁶ Я - світло, на світ прийшов, щоб кожен, хто в мене вірує, не перебував у темряві.
- ⁴⁷ Коли хтось мої слова слухає, а їх не береже, я його не суджу, бо я прийшов не судити світ, а спасти світ.
- ⁴⁸ Хто мене відкидає і слів моїх не приймає, має той суддю свого: слово, яке я вирік, судитиме його дня останнього.
- ⁴⁹ Бо не від себе вирікав я: Отець, який послав мене, дав мені заповідь, що мені казати і що промовляти.
- ⁵⁰ І я знаю, що заповідь його - життя вічне. Те, отже, що я кажу, кажу так, як Отець повідав мені.»

РОЗДІЛ: 13

Перед святом Пасхи Ісус, знаючи, що вибила його година переходу з цього світу до Отця, полюбивши своїх, що були в світі, полюбив їх до кінця.

- ² І під час вечері, коли то диявол уже вклав у серце Юди Іскаріотського, сина Симона, щоб зрадив його,
- ³ Ісус знаючи, що Отець усе дав йому в руки, і що від Бога він вийшов і до Бога повертається,
- ⁴ встав від вечері, скинув одіж, узяв рушника й підперезався.
- ⁵ Тоді налив води до умивальниці й почав обмивати учням ноги та обтирати рушником, яким був підперезаний.
- ⁶ Підходить, отже, і до Симона Петра, - та той йому: «Ти, Господи, - мені вмивати ноги?»
- ⁷ Каже йому Ісус у відповідь: «Те, що я роблю, ти під цю пору не відаєш; зрозумієш потім.»
- ⁸ Петро ж йому каже: «Ні, не митимеш моїх ніг повіки!» - «Коли я тебе не вмию, - одрікає Ісус, - то не матимеш зо мною частки.»
- ⁹ «Господи, - проказує до нього Симон Петро, - то не тільки ноги, але і руки, і голову!»
- ¹⁰ А Ісус йому: «Тому, хто обмитий, нічого не треба вмивати, крім самих ніг; увесь бо він чистий. І ви чисті, та - не всі.»
- ¹¹ Знав бо, хто зрадити його мав, тим то й мовив: «Не всі ви чисті.»
- ¹² Обмивши їм ноги, вбрався знову в одіж, сів до столу та й каже до них: «Чи знаєте,

що я зробив вам?

13 Ви звете мене: Учитель, Господь, і правильно мовите, бо я є.

14 Тож коли вмив вам ноги я - Господь і Учитель, - то й ви повинні обмивати ноги один одному.

15 Приклад дав я вам, щоб і ви так робили, як оце я вам учинив.

16 Істинно, істинно говорю вам: Слуга не більший за пана свого, а посланий не більший за того, хто послав його.

17 Знавши те, щасливі будете, коли так чинитимете.

18 Говорю я не про всіх вас, знаю бо, кого обрав я, але щоб збулося Писання: Хто їсть зо мною хліб, той п'яту свою підніс на мене.

19 Ось нині говорю вам, перед тим, як настане воно, щоб, коли настане, вірили ви, що я - Сущий.

20 Істинно, істинно говорю вам: Хто приймає того, кого я пошлю, той мене приймає; а хто мене приймає - приймає того, який послав мене.»

21 Отак сказавши, стривожився Ісус духом. І посвідчив, промовивши: «Істинно, істинно говорю вам: Один з-поміж вас мене зрадить!»

22 Учні ж поглянули один на одного розгублено, не відаючи, про кого він говорив.

23 А був за столом, біля грудей, той з його учнів, що його Ісус любив.

24 До нього й кивнув Симон Петро та мовив йому: «Спитайся лишень, хто той, про якого він каже?»

25 Отож той, нахилившись до грудей Ісусових, йому й говорить: «Господи, хто то такий?»

26 «Той, - відповів Ісус, - кому я кусень, умочивши, подам.» І вмочив кусень, і подав його Юді Іскаріотському, синові Симона.

27 І ввійшов тоді за куснем у нього сатана. «Що робиш - негайно роби!» - сказав йому Ісус.

28 Та ніхто з тих, що при столі були, не збагнув, до чого він йому це мовив.

29 А що мав Юда скарбничку, то й гадав дехто, що Ісус сказав йому: Купи, чого нам треба на свято, - чи щоб роздав щось бідним.

30 І негайно ж, узявши кусень, вийшов той. А ніч була.

31 І коли вийшов він, Ісус промовив: «Тепер прославився Син Чоловічий, і Бог прославився в ньому.

32 І коли Бог прославився в ньому, то Бог і його прославить у собі, - і прославить його незабаром.

33 Дітоньки, ще трохи я з вами. Шукатимете ви мене, та як я юдеям повідав: Куди я їду, ви піти неспроможні, - так само й вам повідаю нині.

34 Нову заповідь даю вам, щоб ви любили один одного! Як я був полюбив вас, так любіте і ви один одного!

35 З того усі спізнають, що мої ви учні, коли любов взаємну будете мати.»

36 Каже до нього Симон Петро: «Господи, куди ж ідеш?» Відказує йому Ісус: «Куди я їду, неспроможен єси зо мною нині йти. Аж потім підеш за мною.»

37 Петро ж до нього: «Чого бо, Господи, неспроможен я нині йти за тобою? Життя моє за тебе покладу я!»

38 «Життя твоє покладеш за мене? - відрікає Ісус. - Істинно, істинно кажу тобі: Не запіє і півень, а ти вже тричі відречешся мене.»

РОЗДІЛ: 14

Хай не тривожиться серце ваше! Віруйте в Бога, віруйте й у мене.

² В домі Отця мого багато жител. Коли б не так, то я сказав би вам; іду бо наготовити вам місце.

³ І коли відійду і вам місце споко-тую, то повернуся і вас до себе візьму, щоб і ви були там, де я.

⁴ Куди ж я йду - ви знаєте путь.»

⁵ «Господи, - каже до нього Тома, - не знаємо, куди ти йдеш. І як нам знати тую путь?»

⁶ Ісус до нього: «Я - путь, істина і життя! Ніхто не приходить до Отця, як тільки через мене.

⁷ Якщо б ви мене пізнали, то й Отця мого пізнали б. Відтепер знаєте його і бачили.»

⁸ А Филип йому: «Господи, покажи нам Отця, і вистачить для нас.»

⁹ «Скільки часу я з вами, - каже Ісус до нього, - а ти мене не знаєш, Филипе? Хто мене бачив, той бачив Отця. Як же ти говориш: Покажи нам Отця?

¹⁰ Невже не віруєш, що я в Отці, а Отець у мені? Слова, які проказую до вас, не від себе проказую. Отець, який перебуває в мені, - він творить діла.

¹¹ Тож вірте мені, що я в Отці, й Отець у мені. А коли ні, то з-за самих діл вірте.

¹² Істинно, істинно говорю вам: Хто в мене вірує, той так само діла робитиме, що їх я роблю. А й більші від них робитиме, - бо я вже йду до Отця мого.

¹³ І все, що попросите в моє ім'я, те вчиню, щоб Отець у Сині прославився.

¹⁴ Вчиню, коли будь-що проситимете в моє ім'я.

¹⁵ Якщо любите ви мене, то мої заповіді берегтимете.

¹⁶ І проситиму я Отця, і дасть він вам іншого Утішителя, щоб з вами був повіки,

¹⁷ Духа істини, якого світ не може сприйняти, бо не бачить його і не знає. Ви ж його знаєте; бо перебуває він з вами, і буде в вас.

¹⁸ Не полишу вас сиротами; я прийду до вас.

¹⁹ Ще трохи, і світ мене вже не побачить. Ви ж мене побачите, бо я живу, і ви будете жити.

²⁰ І визнаєте того дня, що я в моєму Отці, і що ви в мені, а я в вас.

²¹ Той, у кого мої заповіді, і хто їх береже, той мене любить. Хто ж мене любить, того мій Отець полюбить, і я того полюблю і йому об'явлю себе.»

²² Юда ж - не Іскаріотський - мовить йому: «Господи, що таке сталося, що не світові, а нам ти себе об'явиш?»

²³ Ісус же озвався до нього, кажучи: «Коли хтось мене любить, то й слово моє берегтиме і злюбить його мій Отець, і прийдемо ми до нього, і в ньому закладемо житло.

²⁴ А хто мене не любить, той і слова мої не береже. І слово, яке ви чуєте, не моє, лише Отця, який послав мене.

²⁵ Це мовив я до вас, коли з вами перебував.

²⁶ А Утішитель, Святий Дух, якого Отець в ім'я моє зішле, той навчить вас усього і все вам нагадає, що я сказав вам.

²⁷ Мир залишаю вам, мій мир даю вам; не так, як світ дає, даю вам його. Хай не тривожиться серце ваше, і не страхається!

²⁸ Ви бо чули, що сказав я вам: Відходжу і до вас повернуся. Коли б ви мене любили,

то зраділи б, що я до Отця йду: Отець бо більший, ніж я.

²⁹ Нині сказав я вам те, - перед тим, як воно настане, - щоб, коли настане, - увірували ви.

³⁰ Небагато говоритиму вже з вами, надходить бо князь світу цього. Щоправда, у мені не має він нічого.

³¹ Але щоб світ знав, що я Отця люблю, то так, як Отець мені заповідав, я і чиню. Уставайте ж, ідімо звідси!»

РОЗДІЛ: 15

«Я» - виноградина правдива, а мій Отець - виноградар.

² Кожну в мені гілку, яка не приносить плоду, відрізує він. А кожна, яка вроджує плід, він очищує, аби ще більше плоду давала.

³ Уже і ви чисті -, словом, яким промовляв я до вас.

⁴ У мені перебувайте - а я у вас! Як неспроможна гілка сама з себе плоду принести, якщо не перебуватиме вона на виноградині, ось так і ви, якщо не перебуватимете в мені.

⁵ Я виноградина, ви - гілки. Хто перебуває в мені, а я в ньому, - той плід приносить щедро. Без мене ж ви нічого чинити не можете.

⁶ Якщо хтось у мені не перебуває, той, мов гілка, буде викинутий геть і всохне; їх бо збирають, кидають у вогонь, - і вони згорають!

⁷ Коли ж ви в мені перебуватимете, і мої слова в вас перебуватимуть, - просіте тоді, чого лиш забажаєте, і воно здійсниться для вас.

⁸ Тим Отець мій прославляється, коли ви плід щедро приносите, - тож і учнями моїми станете.

⁹ Як мене Отець полюбив, так я вас полюбив. Перебувайте у моїй любові!

¹⁰ А в любові моїй перебуватимете, коли заповіді мої будете зберігати, як і я зберіг заповіді мого Отця і в його любові перебуваю.

¹¹ Я казав вам так для того, щоб була у вас моя радість і щоб ваша радість була повна.

¹² Це моя заповідь, щоб ви любили один одного, як я вас полюбив!

¹³ Ніхто неспроможен любити більше, ніж тоді, коли він за своїх друзів своє життя віддає.

¹⁴ Коли ви робите все, що я вам заповідаю, то ви - друзі мої.

¹⁵ Тож слугами вже не називатиму вас: слуга не відає, що його пан робить. Називаю вас друзями, бо все я вам об'явив, що чув від Отця мого.

¹⁶ Не ви мене вибрали, а я вас вибрав і призначив, щоб ви йшли і плід принесли, та щоб тривав ваш плід, а й щоб усе, про що б ви тільки попросили в Отця в моє ім'я, дав вам.

¹⁷ Ось, що вам заповідаю: щоб ви любили один одного!

¹⁸ Ненавидить вас світ - то знайте: мене він ще перед вами зненавидів.

¹⁹ Були б ви від світу, то світ би своє любив. А що ви не від світу, бо я вибрав вас від світу, ось тому й ненавидить вас світ.

²⁰ Згадайте слово, що його був я вам вирік: Слуга не більший від пана свого. Переслідували мене - переслідуватимуть і вас. А слово моє зберігали - зберігатимуть і ваше.

- ²¹ Та все те робитимуть вам за моє ім'я, не знають бо того, хто послав мене.
- ²² Якби я не прийшов і не говорив до них, гріха не мали б вони. Та нині нема їм пробачення за їхній гріх!
- ²³ Хто ненавидить мене, той і Отця мого ненавидить.
- ²⁴ Був би я не вчинив серед них діл, що їх ніхто інший не вчинив, - гріха не мали б вони. А так - ось бачили, і зненавиділи: і мене, і Отця мого.
- ²⁵ Але щоб здійснилося слово, яке в законі їхньому записано: Зненавиділи вони мене без причини!
- ²⁶ Як прийде Утішитель, якого зішлю вам від Отця, Дух істини, який від Отця походить, то він і свідчитиме за мене.
- ²⁷ Та й ви свідчитимете: ви бо зо мною від початку.»

РОЗДІЛ: 16

«**П**овідав я вам те, щоб ви не зневірилися.

- ² Виключать вас із синагог. А й година настане, коли то всяк, хто вас убиватиме, буде гадати, що служить тим Богові.
- ³ Чинитимуть вам те, бо ані Отця, ані мене вони не спізнали.
- ⁴ Сказав же я вам це, щоб ви нагадали те, що я вам говорив, коли прийде ота година. Спочатку не мовив я вам того, бо я був з вами.
- ⁵ Тепер же я їду до того, хто послав мене, - і жаден з вас мене не питає: Куди йдеш?
- ⁶ Та що я вам це сказав, то серце ваше смутку сповнилося.
- ⁷ Кажу вам, однак, правду: Ліпше для вас, щоб я відійшов. Бо коли не відійду, то Утішитель до вас не зійде. Якщо ж відійду, - пришлю його до вас.
- ⁸ І коли прийде він, то переконає світ у грісі, у справедливості, і в засуді:
- ⁹ щодо гріха - бо не вірують у мене,
- ¹⁰ щодо справедливості - бо йду до Отця мого, і ви мене вже не побачите;
- ¹¹ щодо засуду - бо князь цього світу засуджений.
- ¹² Багато ще я маю вам повідати, та не перенесли б ви нині.
- ¹³ Тож коли зійде той, Дух істини, він і наведе вас на всю правду, - він бо не промовлятиме від себе, лише буде повідати, що вчує, і звістить те, що настане.
- ¹⁴ І прославить він мене, бо з мого візьме і звістить вам.
- ¹⁵ Усе, що Отець має, - моє. Тим то й сказав я вам, що він з мого візьме і звістить вам.
- ¹⁶ Ще трохи, і ви не побачите мене більше, і знову ще трохи, - і побачите мене: я бо йду до Отця.»
- ¹⁷ Тоді деякі з його учнів заговорили між собою: «Що воно значить те, що він говорить: Ще трохи, і ви мене не побачите, а знову ще трохи, і побачите мене? І оте: Я йду до Отця?»
- ¹⁸ Казали, отже: «Що воно означає, оте "трохи", про яке він говорить? Не знаємо, що він хоче сказати!»
- ¹⁹ Ісус же, відаючи, що вони бажають його спитати, мовив до них: «Розпитуєте один одного, що я хотів сказати словами: Ще трохи, і мене не побачите, і знову ще трохи, і побачите мене?
- ²⁰ Істинно, істинно говорю вам: Голоситимете, ридатимете, світ же радітиме.

Журитиметесь, але журба ваша у радощі обернеться.

21 Журба жінці, коли вона народжує, бо година її вибила. А вродить дитятко - з радощів, що людина на світ народилася, вже й пам'яті про болі нема!

22 Оце й ви нині в журбі. Але я вас знову побачу, і зрадіє ваше серце, і ніхто ваших радощів від вас не відбере.

23 І того дня ви не будете питати мене нічого. Істинно, істинно кажу вам: Чого б ви тільки попросили в Отця, - він дасть вам у моє ім'я.

24 В ім'я моє досі ви не просили нічого. Просіте ж - і ви одержите, щоб радощів ваших було вщерть.

25 Оповідав я вам про те притчами. Надходить година, коли вже і притчами не промовлятиму до вас, лише - одверто про Отця звістую вам.

26 Ось того дня проситимете ви в моє ім'я, - і я вже не кажу, що за вас Отця буду благати:

27 Отець бо й сам любить вас, бо ви мене полюбили і повірили, що я від Бога вийшов.

28 Я вийшов від Отця і прийшов на світ - і знову полишаю світ і до Отця повертаюсь.»

29 Мовлять до нього учні: «Ось заговорив ти одверто, і ніякої не оповідаєш притчі.

30 І спізнали ми тепер, що ти всевідущий, тож не потрібно тобі, щоб хтось тебе запитував. Ось тим і віруємо, що від Бога єси вийшов.»

31 Відповів їм Ісус: «Віруєте нині?

32 Ось надходить година - і тепер вона, - коли то ви розсієтесь кожен у свій бік, а мене самого полишите. Та я не сам, бо зо мною - Отець.

33 Сказав я вам це, щоб ви мали в мені мир. У світі страждатимете. Та бадьортесь! Я бо подолав світ.»

РОЗДІЛ: 17

Отак мовив Ісус, а підвівши очі свої до неба, проказав: «Отче, прийшла година! Прослав свого Сина, щоб Син твій тебе прославив,

2 згідно з владою, що її ти дав йому над усяким тілом: дарувати життя вічне тим, яких ти передав йому.

3 А вічне життя у тому, щоб вони спізнали тебе, єдиного, істинного Бога, і тобою посланого - Ісуса Христа.

4 Я тебе на землі прославив, виконавши те діло, яке ти дав мені до виконання.

5 Тепер же прослав мене, Отче, у себе - славою тією, що її я мав у тебе перед тим, як постав світ!

6 Я об'явив твоє ім'я людям, яких ти від світу передав мені. Вони були твої, ти ж передав мені їх, і зберегли вони слово твоє.

7 Нині збагнули вони, що все, тобою дане мені - від тебе;

8 слова бо, тобою мені дані, я їм дав, і сприйняли вони їх, і справді збагнули, що від тебе я вийшов, і увірували, що ти мене послав.

9 Молю ж за них: не за світ молю, лише за тих, яких ти передав мені, бо вони - твої.

10 І все моє - твоє, твоє ж - моє, і в них я прославився.

11 Я вже більш не у світі, а вони у світі, і я до тебе йду. Отче Святий! Заради імени твого бережи їх, тих, що їх ти мені передав, щоб були одно, як ми!

- ¹² Бувши з ними у світі, я беріг їх у твоє ім'я; тих, яких ти передав мені, я їх стеріг, і ніхто з них не пропав, лише син загибелі, щоб збулося Писання.
- ¹³ Тепер же іду до тебе, і кажу те, у світі бувши, щоб вони радощів моїх мали у собі вщерть.
- ¹⁴ Слово твоє я передав їм, тож зненавидів їх світ, - не від світу бо вони, так само, як і я не від світу.
- ¹⁵ Не молю, щоб ти узяв їх від світу, лише - щоб зберіг їх від лихого.
- ¹⁶ Вони не від світу так само, як і я не від світу.
- ¹⁷ Освяти їх у твоїй істині: слово твоє - істина.
- ¹⁸ Як послав єси мене у світ, так послав і я їх у світ.
- ¹⁹ Віддаю себе за них у посвяту, щоб і вони були освячені в істині.
- ²⁰ Та не лиш за цих молю, але і за тих, які завдяки їхньому слову увірують в мене,
- ²¹ щоб усі були одно, як ти, Отче, в мені, а я в тобі, щоб і вони були в нас об'єднані; щоб світ увірував, що ти мене послав.
- ²² І славу, що ти дав мені, я дав їм, щоб вони були одно так само, як і ми одно.
- ²³ Я - в них, і ти - в мені, - щоб вони були звершені в єдності, щоб світ збагнув, що послав єси мене, та й ізлюбив їх, як ізлюбив мене.
- ²⁴ Отче! Хочу, щоб ті, яких ти мені передав, перебували там, де і я, щоби й вони були зо мною та й бачили мою славу, яку ти дав мені, бо полюбив єси мене перед заснуванням світу.
- ²⁵ Праведний Отче! Світ не спізнав тебе, але я тебе спізнав, а й оті спізнали, що послав єси мене.
- ²⁶ І об'явив я їм твоє ім'я, і об'являти буду, щоб любов, якою ти полюбив мене, в них перебувала, - а я в них!»

РОЗДІЛ: 18

Промовивши це, вийшов Ісус із своїми учнями на той бік Кедрон-поток, де був сад, куди увійшли він та його учні.

- ² Юда ж, який його зрадив, знав також те місце, Ісус бо та учні його часто там збиралися.
- ³ Узявши, отже, Юда відділ війська і первосвященицьких та фарисейських слуг, прибув туди з ліхтарями, смолоскипами та зброєю.
- ⁴ Ісус же, знаючи все, що мало з ним статися, вийшов і мовив до них: «Кого шукаєте?»
- ⁵ «Ісуса Назарянина», відповіли ті. «Це я», каже їм Ісус. Стояв же і Юда з ними, який його зрадив.
- ⁶ І коли він їм сказав: «Це я!» - подалися назад і припали до землі.
- ⁷ Тож він спитав їх ще раз: «Кого бо шукаєте?» А вони: «Ісуса Назарянина.»
- ⁸ «Сказав же вам, - озвався Ісус, - що то я. Коли, отже, шукаєте мене, то відпустіть оцих, щоб ішли собі»; -
- ⁹ щоб слово те здійснилось, яке був вирік: «З-поміж тих, що їх ти передав мені, не погубив я ні одного.»
- ¹⁰ Тоді Симон Петро, який мав меч при собі, добув його і, вдаривши первосвященикового слугу, відрубав йому праве вухо. Малхом звали того слугу.

- 11 Але Ісус озвався до Петра: «Сховай меч у піхву! Чашу, яку дав мені Отець, - чи не мав би я її пити?»
- 12 Тоді військовий відділ, тисяцький та юдейські слуги схопили Ісуса і, зв'язавши його,
- 13 повели спершу до Анни: цей бо був тесть Каяфи, що був первосвящеником того року.
- 14 А був же то той самий Каяфа, який дав був раду юдеям: «Ліпше, щоб за народ помер один чоловік.»
- 15 За Ісусом же слідував Симон Петро з ще іншим учнем. А що учень той знаний був первосвященикові, то й увійшов він у двір первосвященика з Ісусом.
- 16 Петро ж стояв надворі біля дверей. Той інший, знаний первосвященикові учень, вийшов, промовив до одвірної слугині та й увів Петра.
- 17 Слугиня ж одвірна й каже до Петра: «Чи й ти не з учнів отого чоловіка?» - «Ні», відрік той.
- 18 Слуги і сторожа, що вогонь розклали, стояли там і грілися, було бо холодно. Отож і Петро стояв там з ними та грівся.
- 19 І спитав первосвященик Ісуса про його учнів і про його навчання.
- 20 Ісус же відказав йому: «Говорив я світові отверто. Завжди навчав я у синагозі й у храмі, де сходяться усі юдеї. Нічого не говорив я потайки.
- 21 Чому мене запитуєш? Спитай он тих, що чули, що я до них промовляв. Вони бо знають, що говорив я.»
- 22 На ті слова один із сторожі, який стояв там, ударив в обличчя Ісуса, кажучи: «Ось так відказуєш первосвященикові?»
- 23 Озвався ж Ісус до нього: «Якщо я зле сказав, доведи, що воно погано. А якщо добре, то за віщо б'єш мене?»
- 24 І відіслав його Анна зв'язаного до первосвященика Каяфи.
- 25 А стояв там Симон Петро і грівся. От і мовили до нього: «Чи і ти не з його учнів?» І відрікся той, і відказав: «Ні!»
- 26 Каже тоді один із первосвященикових слуг, родич того, якому Петро відрубав вуха: «Чи ж не тебе я бачив у саду з ним?»
- 27 Тоді Петро відрікся ще раз. І зараз же півень запіяв!
- 28 Повели тоді Ісуса від Каяфи у Преторію. Був же ранок. Та не ввійшли вони у Преторію, щоб не осквернитись, а й могли їсти пасху.
- 29 Вийшов тоді до них Пилат і промовив: «Яке оскарження принесли ви на цього чоловіка?»
- 30 А ті йому кричать у відповідь: «Якби не був з нього злочинець, не передавали б ми його тобі!»
- 31 Тож каже їм Пилат: «То беріть собі його ви і судіть за вашим законом.» Юдеї ж йому: «Не дозволено нам нікого вбивати!» -
- 32 Щоб здійснилося слово Ісуса, що сказав, вказуючи, якою смертю має вмерти.
- 33 І ввійшов Пилат знов у преторію, закликав Ісуса і каже до нього: «Ти цар юдейський?»
- 34 Ісус же у відповідь: «Кажеш те від себе, а чи інші про мене так тобі оповіли?»
- 35 «Хіба ж я юдей? - озвався Пилат. - Народ твій і первосвященики передали тебе мені. Що ти таке зробив?»
- 36 «Царство моє не від світу цього, - відрік Ісус. - Було б моє царство від цього світу, то сторожа моя була б воювала, щоби мене не видали юдеям. Але не звідсіля моє

царство.»

37 «То ти таки цар?» - мовив до нього Пилат. І відповів Ісус: «Ти кажеш, що я цар. Я на те уродився і прийшов у світ на те, щоб свідчити істину. Кожен, хто від істини, слухає голос мій.»

38 «Що таке - істина?» - озвався Пилат до нього. І сказавши те, вийшов знов до юдеїв і каже до них: «Жадної провини не знаходжу я на ньому.

39 Є у вас, однак, звичай, щоб на Пасху відпустив я вам одного. Тож хочете, щоб я вам юдейського царя відпустив?»

40 «Ні, не його!» - знову, закричали ті, - але Варавву!» А був же Варавва розбійник.

РОЗДІЛ: 19

3 абрав тоді Пилат Ісуса та й звелів його бичувати.

2 А вояки, сплівши вінок із тернини, вклали йому на голову ще й зодягли його у багряницю

3 і, підступаючи до нього, казали: «Радуйся, царю юдейський!» І били його в обличчя.

4 Знову вийшов Пилат надвір і до них промовляє: «Ото виводжу вам його, щоб ви знали, що я жадної провини на ньому не знаходжу.»

5 І вийшов Ісус у вінку терновім та в багряниці. І сказав їм Пилат: «Ось чоловік!»

6 Та скоро побачили його первосвященики та слуги, закричали: «Розіпни! Розіпни!» Каже Пилат їм: «Беріть його ви і розіпніть, я бо жадної провини не знаходжу на ньому.»

7 А юдеї йому: «У нас є закон, і за законом мусить він умерти, бо він із себе Сина Божого зробив.»

8 Як почув те слово Пилат, стривожився ще дужче.

9 Повернувся він ще раз у Преторію та й каже Ісусові: «Звідкіля ти?» Не дав же йому Ісус одвіту.

10 «Зо мною не розмовляєш, - каже йому Пилат, - чи не знаєш, що в мене влада відпустити тебе і влада розіп'ясти тебе?»

11 І відрік Ісус: «Не мав би ти надо мною ніякої влади, якби тобі не було дано згори. Через те на отому, хто мене тобі видав, більший гріх.»

12 Від тієї хвилини шукав Пилат можливости, як би його відпустити. Але юдеї кричали: «Відпустиш його, то не будеш кесаревим другом! Усяк, хто з себе робить царя, кесареві спротивляється!»

13 Тож зачувши ті слова, вивів Пилат Ісуса і сів на судівське сидіння, на місці, яке має назву Літостротон, а по-єврейському - Гаввата.

14 А був то день, коли споготовлювали Пасху, близько шостої години. І каже до юдеїв: «Ось цар ваш.»

15 Ті ж закричали: «Геть! Геть! Розіпни його!» А Пилат їм: «Маю я вашого царя розіп'ясти?» І відповіли первосвященики: «Нема в нас царя, тільки кесар!»

16 І тоді видав він його їм на розп'яття.

17 І забрали вони Ісуса; і, несучи для себе хрест, вийшов він на місце, зване Череп, а по-єврейськи Голгота,

18 де його і розіп'яли, а з ним двох інших: по одному з кожного боку, Ісуса ж - посередині.

19 Пилат же звелів написати напис і на хресті його примістити. Написано було: «Ісус

Назарянин Цар Юдейський.»

20 Багато з юдеїв читали той напис, місце бо, де розп'ято Ісуса, було близько міста. Написано ж напис було по-єврейському, по-грецькому і по-римському.

21 Тож первосвященики юдейські мовили до Пилата: «Не пиши: Цар Юдейський, - але, що він сказав: Я - Цар Юдейський!»

22 Та Пилат відрік: «Що написав я, те написав.»

23 Тоді вояки, розіп'явши Ісуса, узяли його одіж та й зробили чотири частини, по одній частині кожному воякові, і хітон. Та був хітон не пошитий, лише ввесь від верху тканий.

24 Тому домовилися між собою: «Не дерімо його, а киньмо на нього жереб, на кого впаде.» А тим же мало здійснитись Писання: «Мою одіж розділили між собою, на шату ж мою кинули жереб.» Отож і вчинили так вояки.

25 А при хресті Ісусовім стояли його мати, сестра його матері, Марія Клеопова та Марія Магдалина.

26 Бачивши Ісус матір і біля неї учня, що стояв, - а його ж любив він, - мовить до матері: «Жінко, ось син твій.»

27 А тоді й до учня мовить: «Ось матір твоя.» І від тієї хвили учень узяв її до себе.

28 А по тому Ісус, знаючи, що все вже довершилося, щоб здійснилось Писання, промовив: «Спраглий я!»

29 Стояла ж посудина, сповнена оцтом. От і подали йому до уст настромлену на тростину губку, просяклу оцтом.

30 І, скоштувавши оцту, вимовив Ісус: «Звершилось»; і схиливши голову, віддав духа.

31 Через те, що це була п'ятниця, отже, щоб не залишилися в суботу тіла на хресті, - бо був Великдень тієї суботи, - то юдеї попросили Пилата, щоби переламали їм голінки й познімали з хреста.

32 Отож вояки прийшли і переламали першому голінки і другому, який був з ним розіп'ятий.

33 Та коли підступили до Ісуса й побачили, що він уже мертвий, то голінок не перебивали йому,

34 лиш один з вояків проколов йому списом бік. І потекла негайно ж кров - і вода.

35 І той, який бачив, свідчить те, і правдиве свідчення його; і він знає, що говорить правду - щоб ви теж увірували.

36 Бо сталося те, щоб Писання здійснилось: «Кістка його не буде поламана.»

37 А й інше Писання каже: «Споглядатимуть на того, кого прокололи.»

38 Після того Йосиф Ариматейський, що був учнем Ісусовим, - але потайки, страхався бо юдеїв, - удався до Пилата з проханням, щоби забрати тіло Ісуса. І дозволив Пилат. Прийшов він, отже, і забрав Ісусове тіло.

39 А надійшов і Нікодим, який раніше приходив уночі до нього, та й приніс мішанину з смирни та алое, мірок зо сто.

40 І взяли вони тіло Ісуса та обв'язали його запашним полотном, як то ховають за юдейським звичаєм.

41 А був на тому місці, де розіп'яли його, сад, а в саду тому - нова гробниця, в якій нікого ще не клали.

42 Ось там, з огляду на юдейське споготування і що гробниця була поблизу, - покладено Ісуса.

РОЗДІЛ: 20

- П**ершого дня тижня Марія Магдалина прийшла до гробниці ранесенько, як ще не розвиднілось, аж бачить - камінь відкочено від гробниці.
- ² Отож біжить вона, прибігає до Симона Петра й до іншого учня, якого Ісус любив, та й каже їм: «Забрали Господа з гробниці й не знаємо, де покладено його!»
- ³ Пішов Петро з отим іншим учнем, і приходять до гробниці.
- ⁴ Бігли вони обидва разом, та той інший учень біг швидше за Петра, тим і прибув до гробниці першим;
- ⁵ нахилившись, бачить - лежить полотнище. Однак, не ввійшов.
- ⁶ Приходить тоді слідом за ним Симон Петро і, ввійшовши до гробниці, бачить, що полотнище лежить,
- ⁷ а й хустка, яка в нього на голові була: лежала ж вона не з полотнищем, а, згорнена збоку, на іншому місці.
- ⁸ Тоді ввійшов і той інший учень, який першим був прийшов до гробниці, - і побачив, і увірував.
- ⁹ Вони бо ще не знали Писання, за яким мав він з мертвих воскреснути.
- ¹⁰ Тож повернулись учні знов до себе.
- ¹¹ Марія ж стояла надворі перед гробницею і плакала. А плачучи, нахилилась вона до гробу,
- ¹² і бачить двох ангелів: у білім вони, сидять - один у головах, другий у ногах, де лежало було тіло Ісусове.
- ¹³ І кажуть вони їй: «Жінко, чого плачеш?» - «Узяли мого Господа, - відвічає їм вона, - і не відаю, де покладено його.»
- ¹⁴ Сказавши це, обернулась і бачить: Ісус там стоїть! Та не знала вона, що то Ісус.
- ¹⁵ І каже їй Ісус: «Жінко, чого ж ти плачеш, кого шукаєш?» Гадавши ж вона, що це садівник, говорить йому: «Пане, коли ти забрав його, то повідай мені, куди ти його поклав, - а я заберу його.»
- ¹⁶ Мовить до неї Ісус: «Маріє!» А та обернулась та до нього по-єврейському: «Раввуні!» - що у перекладі означає: «Учителю!»
- ¹⁷ А Ісус їй каже: «Не стримуй мене, не зійшов бо я ще до Отця мого, але йди до моїх братів і повідай їм: Іду я до Отця мого й Отця вашого, до Бога мого й Бога вашого.»
- ¹⁸ І пішла Марія, щоб звістити учням: «Бачила я Господа», - та й що він це їй повідав.
- ¹⁹ А як звечоріло, того самого дня, першого в тижні, - а двері ж були замкнені там, де перебували учні: страхались бо юдеїв, - увіходить Ісус, став посередині та й каже їм: «Мир вам!»
- ²⁰ Це промовивши, показав їм руки й бік. І врадувались учні, побачивши Господа.
- ²¹ І ще раз Ісус їм каже: «Мир вам!» Як мене послав Отець, так я посилаю вас.»
- ²² Це промовивши, дихнув на них і каже їм: «Прийміть Духа Святого!
- ²³ Кому відпустите гріхи - відпустяться їм, кому ж затримаєте - затримаються.»
- ²⁴ Тома ж, один з дванадцятьох, на прізвисько Близнюк, не був з ними, коли то прийшов був Ісус.
- ²⁵ Тож повідали йому інші учні: «Ми Господа бачили.» Та він відрік: «Якщо не побачу на його руках знаків від цвяхів і не вкладу свого пальця у місце, де були цвяхи, а й руки моєї не вкладу в бік його, - не повірю!»

- ²⁶ По вісьмох днях знову були вдома його учні, а й Тома з ними. І ввійходить Ісус, - а двері були замкнені! - стає посередині та й каже: «Мир вам!»
- ²⁷ А тоді промовляє до Томи: «Подай сюди твій палець і глянь на мої руки. І руку твою простягни і вклади її у бік мій. Та й не будь невіруючий, - а віруючий!»
- ²⁸ І відказав Тома, мовивши до нього: «Господь мій і Бог мій!»
- ²⁹ І каже йому Ісус: «Побачив мене, то й віруєш. Щасливі ті, які, не бачивши, увірували!»
- ³⁰ Ще й інші численні чудеса, що їх не списано у цій книзі, вчинив Ісус на очу своїх учнів.
- ³¹ А ції -списано, щоб увірували ви, що Ісус - Христос, Син Божий, а вірувавши, - щоб мали життя в його ім'я.

РОЗДІЛ: 21

По тому Ісус з'явився своїм учням при Тиверіядському морі. З'явився ж так:

- ² Симон Петро, Тома, на прізвисько Близнюк, Натанаїл з Кани Галилейської, сини Заведесві та ще двоє інших його учнів були разом.
- ³ Тож каже до них Симон Петро: «Іду ловити рибу.» А ті йому: «Підемо й ми з тобою.» Отож пішли і сіли в човен. Тієї ночі, однак, не вловили нічого.
- ⁴ А як настав уже ранок, стояв над берегом Ісус, та не знали учні, що то - Ісус.
- ⁵ Каже до них Ісус: «Дітоньки, чи маєте що з'їсти?» Ті йому відповіли: «Ні.»
- ⁶ Тоді він каже до них: «Закиньте лишень сіті праворуч від човна, то знайдете.» І закинули, та неспроможні були вже і витягнути їх: така була там сила риби!
- ⁷ Каже тоді отой учень, що його любив Ісус, до Петра: «То - Господь!» Симон же Петро, вчувши, що то Господь, підперезав одежу, був бо роздягнений, - та й кинувся в море!
- ⁸ А інші учні припливли човном, -були бо неподалеку від землі, ліктів зо двісті, - та й притягнули сіті з рибою.
- ⁹ Коли, отже, вийшли на землю, бачать - жар розкладено, а на ньому риба й хліб.
- ¹⁰ І мовить їм Ісус: «А принесіть тієї риби, що ви її тепер наловили.»
- ¹¹ Пішов Симон Петро, витягнув на землю сіті, повні великої риби - сто п'ятдесят три! - і хоч стільки її було, сіті не перервалися.
- ¹² Мовить до них Ісус: «Ходіть по снідати!» І ніхто з учнів не зважився його питати: «Хто ти?» -знали бо, що то Господь.
- ¹³ Підходить тоді Ісус, бере хліб, роздає їм, а й рибу теж.
- ¹⁴ Це втретє вже з'явивсь Ісус учням по тому, як з мертвих воскрес.
- ¹⁵ Коли ж поснідали, каже Ісус до Симона Петра: «Симоне Йонин! Чи любиш ти мене більш, ніж оці?» - «Так, Господи, - відрікає той йому, - ти знаєш, що люблю тебе.» Тож мовить йому: «Паси мої ягнята!»
- ¹⁶ І знову, вдруге каже до нього: «Симоне Йонин! Чи любиш мене?» «Так, Господи, - відвічає йому, - ти знаєш, що люблю тебе.» І мовить йому: «Паси мої вівці!»
- ¹⁷ І втретє йому каже: «Симоне Йонин! Чи любиш ти мене?» І засмутився Петро, що аж утретє його питає: «Чи любиш мене», - то й каже йому: «Господи, ти все знаєш, ти знаєш, що тебе люблю!» І каже йому Ісус: «Паси мої вівці!»
- ¹⁸ Істинно, істинно говорю тобі: Коли ти молодший був, то підперізувався сам і ходив, куди сам бажав. А як постарієшся, то руки свої простягнеш, і підпереже тебе інший та

й поведе, куди ти не схочеш.»

19 Сказав же він це, вказуючи, якою то смертю прославить Бога. І промовивши те, сказав йому Ісус: «Іди за мною!»

20 І обернувшись, бачить Петро, що за ним іде учень, що його любив Ісус і що під час вечері схилювся йому на груди та й запитав: «Господи, хто той, що тебе зрадить?»

21 Тож побачивши його Петро, каже Ісусові: «Господи, а цей що?»

22 «Якщо я хочу, - відрікає йому Ісус, - щоб залишився він, аж поки я прийду, то яке тобі до того діло? Ти йди за мною!»

23 Отож розповсюдилась чутка серед братів, мовляв, не вмере отой учень. Та не сказав йому Ісус, що не вмере, лише так: «Якщо я хочу, щоб залишився він, аж поки я прийду, то яке тобі до того діло?»

24 Це той учень, який оте свідчить і який оте написав, і знаємо, що його свідчення - правдиве.

25 Є багато ще й іншого, що сподівав Ісус, - та якби оте все поодинці записати, то, гадаю, і самий світ не змістив би написаних книг. Амінь.

For other languages please go to www.wordproject.org